

แค้นรัก ดวงใจ ทราย

รพี

เมื่อความแค้นก่อเกิดเป็น...ความรัก |

๑

ราเชน อัลลาการ์ นักธุรกิจคนดังด้านการค้าทองคำและเรือเดินสมุทรขนาดใหญ่ ยืนจ้องมองร่างของน้องชายคนเดียวที่นอนนิ่งคล้ายเจ้าชายนิรรา บนเตียงสีขาวภายในห้องนอนขนาดใหญ่บนคฤหาสน์ตระกูลอัลลาการ์ ด้วยความรู้สึกลึกเจ็บปวด ดวงตาคู๋คมเต็มไปด้วยความหวังยามเมื่อทอดมองร่างที่นอนเหยียดกายตรงหน้า ร่างที่ไม่สามารถรับรู้เรื่องราวใดๆ มาตลอดระยะเวลาสามเดือน มันเป็นสามเดือนแห่งความทรมานของคนที่เปื้อนที่เฝ้ารอคอยให้น้องชายที่หลับใหลได้ลืมตาตื่นขึ้นมามีชีวิตอีกครั้ง

“คุณราเชนครับ มาถึงแล้วครับ” ชายร่างสูงใหญ่สวมชุดดำเดินเข้ามารายงานด้วยท่าทางนอบน้อม

ราเชนพยักหน้ารับรู้ สีหน้าอ่อนโยนยามมองร่างที่นอนแน่นิ่งเลื่อนหายไป เหลือไว้แต่ความแข็งแกร่งและประกายไฟในแววตาที่ลุกฟุ้งคล้ายพระเพลิงที่เผาไหม้ได้ทุกสิ่งทุกอย่าง ในที่สุดเวลาแห่งการตอบแทนสำหรับคนที่ทำให้ตระกูลอัลลาการ์ต้องทนทุกข์กับการรอคอยได้เดินทาง

มาถึงแล้ว

...ผู้หญิงสาวคนนั้นต้องชดใช้...

“เดินทางไปสัสมนาที่รัฐจามาล!” เสียงหญิงสาวที่เพิ่งรับทราบคำสั่งจากผู้บริหารให้ไปเข้าร่วมการสัสมนาที่จัดขึ้นที่รัฐจามาลโดยด่วนอย่างขึ้นอย่างตกใจ “ต้องเป็นสินหรือคะพี่ คนอื่นไปไม่ได้หรือคะ”

“น้องสินนั้นแหละ ผู้บริหารสั่งมามีแต่สินเท่านั้นที่เหมาะสม”

“เหมาะสม?” ดิยากรทวนคำถามๆ ด้วยความแปลกใจ เธอเพิ่งเข้ามาทำงานได้เพียงหกเดือนเท่านั้น คนมีความรู้และเหมาะสมกว่าเธอมีตั้งมากมายในบริษัทใหญ่แห่งนี้ ทำไมถึงต้องเป็นเธอ

“ก็วันคะพี่” ดิยากรถามเสียงเศร้า

“พี่เองก็ไม่รู้เหมือนกัน ทางจามาลไม่ได้แจ้งไว้ เพียงแต่บอกว่า จนกว่าทางเขาจะเทรนให้เราชำนาญและรู้จักบริษัทแม่ให้ดียิ่งขึ้น โธ่สินไหน ใครๆ ก็บอกว่าหนูโชคดี ไปเถอะ นานๆ ที่ निकะว่าไปเที่ยว เดียวก็กลับมาแล้ว”

สายตาทลายลึบคู่ภายในสนามบินแห่งชาติสาธารณรัฐจามาลต่างเหลียวมองหญิงสาวร่างสูงเพรียวระหงที่เดินลากกระเป๋าล้อเลื่อนผ่านไปด้วยแววตาชื่นชม หญิงสาวจากแดนไทยก้าวผ่านประตูทางออกสนามบินและก้าวย่างเข้าสู่ดินแดนแห่งรัฐจามาล สาธารณรัฐที่มีอาณาเขตกว้างใหญ่ จากเหนือจดใต้ล้วนมีทรัพยากรธรรมชาติมากมาย ผู้คนหลากหลายเชื้อชาติปะปนกระจายกันอยู่ทั่วไปในดินแดนเสรีแห่งนี้ แต่มีเพียงสองตระกูลที่โดดเด่น ดังที่ผู้คนจามาลต่างกล่าวขาน ขนานนามว่าเสมือนหนึ่งเป็นเจ้าของ...แดนแห่งทะเลทรายลึกลับ มนต์ขลังของดวงอาทิตย์ ท้องทะเลกว้างสุดสายตา...ของราบินและอัลอาร์

ดิยากร ดิษฐานันท์ หญิงสาวน้อยนตาหวานจากแดนไทยกวาดตามองโดยรอบเพื่อหาคนที่มารอรับ การเดินทางครั้งนี้ นับเป็นครั้งแรกในชีวิต

ของเธอที่ต้องเดินทางมาเพียงลำพัง ไม่เคยมีสักครั้งที่เธอจะถูกปล่อยให้ออกไปต่างบ้านต่างเมืองโดยไม่มีใครอื่นติดไปด้วย ถ้าไม่ใช่เพราะเหตุการณ์วุ่นวายที่เกิดขึ้นกับเธอในช่วงนี้ เธอก็คงไม่คิดจะมารัฐจามาล แผ่นดินที่ไกลจนแทบเป็นคนละซีกโลกกับประเทศไทย

“คุณติยากร ดิษฐานันท์ เชิญครับ” ชายชุดดำที่บริษัทจัดให้มารับหญิงสาว เอื้อมมือมารับกระเป๋ากลับจากมือติยากร และพยักหน้าให้เดินตามไป

“คุณคะ ดิฉันต้องไปรายงานตัวที่บริษัทก่อนหรือเปล่าคะ” ติยากรถามชายชุดดำที่มารอรับ เธอได้รับคำสั่งให้มาจามาลอย่างไม่ทันตั้งตัว และมันรวดเร็วเหมือนกับบริษัทของเธอที่เปลี่ยนเจ้าของใหม่อย่างกะทันหัน

“ครับ” คำตอบรับสั้นๆ อย่างไม่ใส่ใจของชายชุดดำที่เดินนำหน้าทำให้ติยากรที่เดินตามหลังถึงกับแปลกใจ ทำไมคนที่จามาลถึงได้ทำตัวแปลกชอบกลนัก

หญิงสาวสลัดความแปลกใจนั้นทิ้งไป แล้วเดินตามชายชุดดำไปแต่โดยดี หลังจากนั้นไม่นานติยากรก็เข้าไปรายงานตัวบนตึกที่สูงเสียดฟ้า และหลังรายงานตัวเรียบร้อย ชายชุดดำคนเดิมก็พามาส่งที่โรงแรมขนาดใหญ่ใจกลางเมือง ซึ่งตั้งอยู่ไม่ไกลจากสถานที่ทำงานมากนัก

“คุณติยากรครับ เจ้านายสั่งให้คุณเตรียมตัวไว้ เย็นนี้จะมีงานเลี้ยงต้อนรับคุณ หกโมงทางเราจะส่งรถมารับ”

“ค่ะ” หญิงสาวพยักหน้าเป็นเชิงรับรู้ แต่ยังคงสงสัยว่าใครคือเจ้านายที่ถูกเอ่ยถึง “ไม่ทราบว่เจ้านายที่คุณพูดถึงคือใครหรือคะ”

“คุณราชน อัลอาการ์ ครับ”

“คุณราชน” ติยากรทวนชื่อซ้ำด้วยความไม่แน่ใจ ถ้าเธอจำไม่ผิดคนชื่อ ราชน อัลอาการ์ น่าจะเป็นเจ้าของบริษัทที่เพิ่งเข้ามาซื้อกิจการของบริษัทเธอ แล้วคนระดับนี้ทำไมถึงสนใจจัดงานเลี้ยงต้อนรับพนักงานธรรมดาอย่างเธอ

“ขอโทษนะคะ ดิฉันฟังไม่ผิดใช่ไหมคะ คุณราชน อัลอาการ์”

“ครับ ฟังไม่ผิด คุณราชน อัลฮาการ์”

ก่อนหกโมง ดิยากรก้มลงมองชุดราตรีสีดำสั้นเหนือเข่าเล็กน้อย ช่วงบนเป็นแบบเปิดไหล่อีกครั้งก่อนออกจากห้องพัก เธอไม่คิดว่าแ่งน เลี้ยงต้อนรับพนักงานธรรมดา เจ้านายของเธอถึงกับต้องส่งชุดหรีดที่ห่อด้วยกระดาษสีดำมาให้ แต่ด้วยไม่กล้าขัดความตั้งใจของคนที่ส่งชุดมา จึงจำต้องใส่ ทั้งๆ ที่ภายในใจไม่เห็นว่ามันจำเป็นเลยสักนิด

ดิยากรลงมาจากห้องพักก่อนเวลานัดหมายเล็กน้อย เธอเห็นชายชุดดำคนเดิมนั่งรออยู่หน้าลิบบีก่อนแล้ว จึงรีบเดินเข้าไปทักด้วยรอยยิ้ม “ขอโทษนะคะ ที่ปล่อยให้อร่อย”

“ไม่เป็นไรครับ ยังไม่ถึงเวลานัด” ชายชุดดำเอ่ยน้ำเสียงราบเรียบ เหมือนไม่ใส่ใจตามเดิม “เชิญครับ”

เป็นอีกครั้งที่หญิงสาวจากต่างแดนต้องเดินตามชายชุดดำคนเดิม ออกไปขึ้นรถต่างๆ ที่ไม่รู้จุดหมายปลายทาง ดิยากรนั่งเหม่อมองสองข้างทาง ไปตลอด จนรถยนต์เริ่มชะลอตัวเลี้ยวเข้าสนามบินเล็กๆ แห่งหนึ่ง ซึ่งนั่นทำให้คนที่นั่งเหม่อหลุดจากภวังค์หันมามองอย่างแปลกใจ

“สนามบินนี้คะ ตกลงเราจะไปที่ไหนกันหรือคะ”

“ระยะทางไกล นั่งเครื่องจะเร็วที่สุด คุณราชนไม่ชอบรอใครครับ”

ดิยากรพยักหน้าเข้าใจ เดินตามไปขึ้นเครื่องบินเล็กที่จอดอยู่กลางลานกว้างโดยไม่ซักถามเรื่องใดอีก

เวลาผ่านไปไม่ถึงสิบห้านาที เครื่องบินส่วนบุคคลขนาดเล็กก็พามาถึงสถานที่ที่ดิยากรแทบไม่เชื่อสายตาตัวเอง ไม่มีแม้แต่แผ่นดินหรืออาคารบ้านเรือนสักหลัง มีเพียงแสงไฟจากดวงตะเกียงและทะเลทรายแสนกว้างใหญ่ไกลจนสุดลูกหูลูกตา และกระโจมที่กางเรียงรายกันอยู่เพียงไม่กี่หลัง

“ทะเลทรายนี้คะ”

ชายชุดดำคนเดิมพยักหน้ารับ และก้าวลงจากเครื่องบินโดยไม่สนใจ

อาการแปลกใจของหญิงสาวแม้แต่เพียงเล็กน้อย ดิยากรลงจากเครื่องบินด้วยความทุลักทุเล ชุดที่เธอสวมใส่ทำให้เธอก้าวขาด้วยความยากลำบาก และที่สำคัญ ไม่มีใครสักคนที่คิดจะช่วยเหลือ

“เชิญครับ” ทันทีที่หญิงสาวยืนบนพื้นทราย ชายคนเดิมก็พาไปยังกระโจมหลังใหญ่ที่ได้จัดเตรียมไว้เป็นพิเศษเพื่อต้อนรับ ดิยากร ดิษฐานันท์ โดยเฉพาะ

“คุณคะ มีคนมาร่วมงานเลี้ยงกี่คนคะ”

ไม่มีคำตอบจากคนที่เดินนำหน้า ดิยากรถอนหายใจเบาๆ ยอมเดินตามคนที่ไม่ได้ตอบคำถามไปแต่โดยดีอีกครั้ง

“เชิญข้างในครับ” พุดจบชายหนุ่มที่เดินนำมาตลอดก็เดินจากไป ทิ้งให้ดิยากรยืนลังเลอยู่หน้ากระโจมหลังใหญ่ ก่อนตัดสินใจเดินเข้าไปในกระโจมเพียงคนเดียว

หลังจากเดินเข้ามาในกระโจม ดิยากรก็ชะงักเมื่อเห็นชายร่างสูงใหญ่สวมเสื้อคลุมยาวสีดำยืนหันหลังอยู่กลางกระโจม

“ฉัน ราเชน อัลอาร์กั ยินดีที่ได้รู้จัก ดิยากร ดิษฐานันท์” ราเชนหมุนตัวกลับมาเผชิญหน้ากับดิยากรช้าๆ พร้อมกับพุดขึ้นด้วยน้ำเสียงแหบพร่า แต่แฝงไว้ด้วยพลังแห่งอำนาจที่ออกเสียงเรียกชื่อของดิยากรอย่างชัดเจน

“สวัสดีค่ะ” ดิยากรยกมือขึ้นพนมไหว้ด้วยกิริยานอบน้อมอ่อนหวานตามแบบอย่างที่ดีของคนไทย พร้อมส่งยิ้มให้คนที่ยืนอยู่ตรงหน้า เพื่อแสดงออกถึงความเคารพบุคคลนี้เสมือนหนึ่งเป็นนายจ้าง

แต่ต้อนรับไหว้กลับมองท่าทีที่หญิงสาวแสดงออกต่างจากที่ดิยากรคิดไว้มากนัก ‘...ให้ท่า’

ราเชนมองสำรวจผู้หญิงตรงหน้าด้วยสายตาเหยียดหยาม เพียงแค่เจอกันครั้งแรกยังยิ้มเชิญชวนถึงเพียงนี้ มีหน้า น้องชายของเขาถึงได้หลงใหลคลั่งไคล้ไม่ลืมหูลืมตา ยอมทุ่มเทความรักลงไปจนหมด และสุดท้าย

ผลตอบแทนของความรักที่ทุ่มเทให้ไปกลับได้มาแค่เพียงความว่างเปล่า กับเจ็บเจียนตายเท่านั้น เวลานี้น้องชายของเขายังไม่ตาย แต่ไม่รู้จะฟื้นขึ้นมาอีกหรือไม่

ชายหนุ่มกัดฟันข่มความเจ็บปวดไว้ในใจเมื่อนึกถึงน้องชายเพียงคนเดียว สายตาที่เหลือบแลติยากรจึงเต็มไปด้วยความเย็นชาโกรธเกรี้ยว ในเมื่อเธอคนนี้ชอบเงินมากนัก เขาจะสอนให้เธอรู้ซึ่งถึงค่าของมันยิ่งขึ้น

“คนอื่นๆ ละคะคุณราเซน” ติยากรมองเจ้านายหนุ่มพร้อมกบอเย่ถามด้วยความสงสัยเมื่อไม่เห็นมีใครอื่นอีก

“จะไปสนใจคนอื่นทำไม มีแค่เธอกับฉันก็พอ”

ติยากรขมวดคิ้วไม่เข้าใจเจตนาในคำพูดของอีกฝ่าย “งานเลี้ยงไม่ใช่หรือคะ”

“ใช่ งานเลี้ยงต้อนรับเธอโดยเฉพาะ คนพิเศษของอัลอาร์” ราเซนใช้น้ำเสียงตอกย้ำเน้นคำว่า ‘คนพิเศษ’ หนักแน่น ติยากรuelosบตาคนที่ได้ชื่อว่าเป็นนายจ้าง แล้วถึงกับใจหายวาบเมื่อเห็นแววตาเกลียดชังของคนที่ยังมองมายังเธอ

“เอ่อคือ...แล้วคนอื่น” ติยากรก้มหน้าก้มตาถาม ไม่กล้าเงยหน้าขึ้นสบตาหลังจากเห็นความเกลียดชังในดวงตาคู่นั้น แม้มันจะเพียงแค่ชั่วอึดใจก่อนเลือนหาย แต่เธอแน่ใจว่านายจ้างของเธอคงไม่ชอบเธอมากนัก

“ไม่มีคนอื่น มีแค่เราสองคน” รอยยิ้มดูแคลนผุดขึ้นมาบนใบหน้าของผู้นำตระกูลอัลอาร์ คงถึงเวลาแล้วที่ผู้หญิงคนนี้จะได้รับบทเรียน

“เธอรู้ไหม หนึ่งในประเพณีดั้งเดิมของจามาลคือการนำผู้หญิงไร้ค่าขึ้นประมุขบนเวที” สีหน้าของราเซนยังราบเรียบไม่แสดงอารมณ์ใดๆ ออกมา แต่กลับสาวเท้าก้าวเดินเข้าไปจนประชิดตัวติยากรที่ยังยืนนิ่งสับสนไม่เข้าใจในสิ่งที่ชายหนุ่มกำลังพูดถึง

กลิ่นหอมอ่อนๆ บนเรือนร่างของผู้หญิงเบื้องหน้าทำให้ราเซนชะงักและจ้องมองเข้าไปในดวงตากลมโตคู่สวย มันแลสวยเหมือนตาลูกกวาด

ที่กำลังตื่นกลัวจนดูคล้ายหญิงสาวใสซื่อไร้เดียงสา แต่ภาพมายาลวงตาของผู้หญิงคนนี้ไม่สามารถบดบังตาคนอย่าง ราเซน อัลฮาการ์ ได้ ราเซนยิ้มเหยียดกับมารยาของผู้หญิงตรงหน้า

“เธอสวยมาก ดิยากร” ราเซนจงใจเอื้อมมือไปลูบไล้บนใบหน้าหญิงสาวอย่างตั้งใจ

ดิยากรเริ่มหน้าซีด เบี่ยงหน้าหนีโดยสัญชาตญาณอย่างคนตกใจ “ขอโทษค่ะ คือ...ถ้าไม่มีอะไร ดิฉันอยากกลับไปที่โรงแรม พรุ่งนี้เช้าดิฉันคงต้องเริ่มงาน ขอตัวก่อนนะคะ”

หญิงสาวรีบหันหลังกลับ คิดว่าตัวเองควรรีบออกไปจากกระโจมหลังนี้ให้เร็วที่สุด ไปให้ห่างจากเหตุการณ์ที่น่าระอึกระอวนใจนี้เสีย แต่ไม่ทันเมื่อมือใหญ่ของชายหนุ่มเอื้อมมากระซากข้อมือของเธออย่างแรง

“โอ๊ย!” ดิยากรร้องด้วยความเจ็บเพราะแรงบีบบนข้อมือจากผู้ชายที่ขึ้นชื่อว่าเป็นนายจ้างคนใหม่

“ฉันยังพูดอะไรของเราสองคนไม่จบ เธอจะรีบร้อนไปไหน”

“คุณราเซน ปล่อยค่ะ ดิฉันเจ็บ”

“เจ็บแค่นี้ทำไมล่ำอ่อย แล้วคนอื่นที่เธอทำให้เขาเจ็บ เขาจะรู้สึกอะไรใช่ไหม” ราเซนเสียงเข้มตวาดใส่หน้าหญิงสาวที่พยายามบิดข้อมือให้พ้นจากแรงบีบ

“คุณพูดอะไร ดิฉันไม่รู้เรื่อง” ดิยากรหน้าเสียเอ๋อเสียงสั่น ตกใจกับเสียงตวาดของผู้ชายตรงหน้าที่เปลี่ยนอารมณ์อย่างฉับพลัน

“ผู้หญิงแพศยา!” นัยน์ตา ราเซน อัลฮาการ์ แข็งกร้าว “ก็ร้อยละพันคนแล้วที่เธอใช้มารยาหลอกล่อ”

ดิยากรใบหน้าถอดสี จ้องมองชายหนุ่มตรงหน้าอย่างไม่อยากเชื่อสายตา “ตะ...ดิฉันไม่รู้เรื่อง คุณพูดเรื่องอะไร”

“พูดเรื่องอะไรหรือ” ราเซนพูดด้วยน้ำเสียงดูหมิ่น สายตาจับจ้องใบหน้าवलใสที่กำลังซีดเผือดเหมือนคนร้อนตัว

“ฉันคงต้องช่วยเตือนความทรงจำของเธอใช้ไหม ตียากร ดิษฐานันท์ ผู้หญิงที่สวายนผู้ชายทั้งหลายต่างคลั่งไคล้” ราเชนกวาดสายตาช้าๆ มองทั่วเรือนร่างของหญิงสาวอย่างจบบ้าง

ตียากรถึงกับผงะ ใจหายวูบ เงยหน้ามองชายหนุ่มทันที แต่สิ่งที่พบเห็นกลับเป็นรอยยิ้มเหยียดหยามจากผู้ชายตรงหน้า

“จำผู้ชายที่ชื่อ จามิน ราชธาณ ได้ไหม” ราเชนถามเสียงหัวหนักรามทั้งสองข้างขบแน่น ยามเมื่อต้องเอ่ยปากถามถึงน้องชาย

“ดิฉันไม่รู้จักค่ะ” ตียากรสั่นหน้าตอบอย่างรวดเร็ว เธอมีเพื่อนผู้ชายไม่มากนัก และแน่ใจว่าไม่มีทางรู้จักชายหนุ่มซึ่งนายจ้างของเธอถามถึงอย่างแน่นอน

“ผู้หญิงหน้าด้าน!” ไฟโทะสะลุกฟุบในแววตาของราเชน เมื่อได้ยินคำตอบปฏิเสธว่าไม่รู้จักร “เธอกล้าปฏิเสธทั้งๆ ที่ผู้ชายคนนั้นหลงใหลไปกับมารยาตร์ยโสเล่ห์ของเธอจนแทบโง่หัวไม่ขึ้น”

“ดิฉันพูดเรื่องจริง” ตียากรส่ายหน้า น้ำตาคลอ เจ็บทั้งข้อมือที่ถูกบีบและคำพูดที่ถูกกล่าวหา

“เก็บเอามารยาของเธอไปใช้กับคนอื่น ฉันไม่หลงใหลไปกับความสวยโฉมของหญิงแบบเธอ” ราเชนงใจใช้น้ำเสียงดูแคลนถากถางต่อ อีกทั้งแววตายังเต็มไปด้วยความสะใจ เมื่อเห็นหญิงสาวตัวลั่นก็ยังสะใจมากขึ้น

“แต่ฉันรับรอง อีกไม่นานเธอต้องได้จัดมันมาใช้แน่ และฉันจะเปิดโอกาสให้เธอแสดงมารยาได้เต็มที่ จัดมันมาใช้มากๆ ให้คุ้มกับค่าตัวของเธอบนเวทีที่ฉันจัดขึ้นให้เธอโดยเฉพาะ...ติ...ยา...กร”

ตียากรส่ายหน้า แวตาทวาดหว้นกับสิ่งที่อีกฝ่ายบอกกล่าว

“ปล่อยฉัน ฉันไม่รู้เรื่องอะไรที่คุณพูดทั้งนั้น ปล่อย!” ตียากรพยายามสะบัดมือ แต่ข้อมือกลับถูกระงับโดยไม่ทันตั้งตัว ร่างบอบบางจึงเซเข้าไปปะทะคนร่างสูงเต็มแรง พร้อมกับอ้อมแขนของคนที่แข็งแกร่งกว่าเอื้อมมารัดเอวหญิงสาวเอาไว้จนแน่น

เสียงหัวเราะหึๆ ดังเย้ยออกมา ก่อนที่ราเชนจะเอ่ยขึ้น “อ๋อผู้ชาย
ได้จนนาที่สุดท้าย แต่รู้อะไรไหม ฉันขยะแขยงผู้หญิงอย่างเธอที่สุด!”

พุดจบราเชนก็เหวี่ยงร่างบอบบางของติยากรลงบนพื้นอย่างไม่ไยดี
“โหย!” ติยากรเซถลาไปตามแรงเหวี่ยงของผู้ชายตัวโต และล้มลงไ
นึ่งกลางพื้นทราย

“เจ็บแค่นั้นมันยังน้อยไปกับสิ่งที่เธอทำได้”

“ฉันกับคุณ เราไม่เคยรู้จักกันมาก่อน คุณเป็นใคร มีสิทธิ์อะไรมาทำ
กับฉันแบบนี้” ติยากรพุดน้ำเสียงสั่นเครือ พยายามลุกขึ้นนั่งและข่มกลั้น
น้ำตาที่กำลังจะไหลโดยฝีมือของผู้ชายหยาบคายคนนี้

“เรียกร้องความสนใจได้เก่งนักนะ ตีบทผู้หญิงที่น่าสงสารได้ยอดเยี่ยม
แต่เธอควรเก็บไว้ใช้สำหรับคืนพรุ่งนี้ ฉันรับรองว่าคงมีผู้ชายมากมายอยาก
เห็นเธอในบทหญิงสาวน่าสงสาร...น่าใคร่” รอยยิ้มเหี้ยมปรากฏบนมุมปาก
หยักสวยของผู้นำตระกูลอัลฮาล์

“หมายความว่ายังไง คุณคิดจะทำอะไร” ติยากรมองเข้าไปในดวงตา
ที่แข็งกระด้างของอีกฝ่าย และรู้ในทันทีว่าผู้ชายคนนี้โกรธและเกลียดเธอ
มากนัก

“เธอจำที่ฉันบอกไม่ได้ใช่ไหม ประเพณีดั้งเดิมของจามาล นำผู้หญิง
ไร้ค่าขึ้นประมุขบนเวที” ราเชนยิ้มเยาะ สีหน้าสะใจยามได้เห็นใบหน้าของ
ติยากรซีดเผือดจนแทบไม่มีสีเลือด ชายหนุ่มทรุดตัวลงนั่งตรงหน้าหญิงสาว
พุดซ้าๆ ซัดๆ ตอกย้ำใส่หน้าคนบนพื้นที่ยังนั่งนิ่ง

“คืนพรุ่งนี้ เธอจะกลายเป็นผู้หญิงไร้ค่า ถูกประมุขขายบนเวทีที่ฉัน
เตรียมไว้สำหรับเธอโดยเฉพาะ หญิงสาวจากแดนไทย ค่าตัวที่ได้คงคุ้มกับ
สิ่งที่ฉันอุตส่าห์ลงทุนลงแรงไป”

ติยากรเบิกตากว้าง ปากสั่น น้ำเสียงที่หลุดออกมาจากปากสั่นจน
แทบไม่เป็นคำ “คะ...คุณพุดเล่นใช่ไหม ไม่จริงใช่ไหม”

ราเชนหัวเราะเสียงดัง มือหนาใหญ่เอื้อมมาบีบปลายคางบังคับให้

ติยากรที่นั่งตัวลั่นเงยหน้าขึ้นมามองตัวเองให้เต็มตา

“กลัวหรือติยากร ผู้หญิงอย่างเธอกลัวอะไรกับผู้ชายละฮี้ เธอชอบผู้ชายไม่ใช่หรือ ยิ่งมีเงินเธอยิ่งชอบ ไม่ต้องกลัว ฉันคัดสรรแต่คนมีเงินมา ประเคนให้เธอทั้งนั้น รับรองเธอต้องชอบใจฉันที่ช่วยให้เธอจับผู้ชายรวยๆ ได้ ถึงมันจะแก่คร่าวพ่อของเธอก็เถอะ”

“คะ...คนสารเลว!” ติยากรพูดแล้วเผลอปากแน่น จ้องมองลึกเข้าไปในดวงตาของผู้ชายตรงหน้าอย่างเจ็บแค้น

“คนที่น่าจะพูดคำนี้ควรเป็นฉันมากกว่า ผู้หญิงสารเลวอย่างเธอสมควรแล้วที่โดนแบบนี้”

ราเชนแค้นคำพูดเสียงแข็ง กรามทั้งสองข้างขบกันแน่น มือหน้าบีบปลายคางของติยากรตามแรงโทสะจนแก้มใสๆ ของหญิงสาวเกิดรอยแดงขึ้นทันตาเห็น

“บ้านเมืองมีกฎหมาย คุณจะทำกับฉันอย่างนี้ไม่ได้” ติยากรพยายามบดมือ สะบัดหน้าให้พ้นจากมือของราเชนที่ยังบีบปลายคางให้เธอต้องเผชิญหน้ากับเขา

“กฎหมายของจามาล...คือ...อัลอาการ์” ราเชนเน้นย้ำเสียงเหยียดอกย้ำให้ผู้หญิงในอุ้งมือรู้ว่า อัลอาการ์คือผู้บังคับใช้กฎหมายในจามาลนี้

“ถ้าฉันออกไปได้เมื่อไหร่ ฉันจะแจ้งตำรวจให้มาจับคุณเข้าคุก”

“กว่าจะถึงเวลานั้น เธอคงล้าล้าความสุข และชอบคุณนั่นที่มอบความสะดวกสบายและเงินทองมากมายให้เธอ แม้ว่าจะเป็นเพียงนางบำเรอชั่วคราวของใครสักคนที่ตามที่ได้ค่าตัวเธอได้สูงสุด แล้วเธอจะติดใจ”

“ฉันเกลียดคุณ!” ถ้อยคำว่าเกลียดย้ำซ้ำๆ ซัดๆ ใส่หน้าชายหนุ่ม

“แต่ฉันยิ่งกว่าเกลียดเธอซะอีก รู้ไว้” ราเชนสะบัดมือที่บีบปลายคางของผู้หญิงสาวออกอย่างแรงเหมือนคนที่รังเกียจมาก

ติยากรหันกลับมาจ้องมองผู้ชายตรงหน้าด้วยดวงตาแดงก่ำ แก้มใสปรากฏรอยนิ้วมืออย่างชัดเจน ริมฝีปากบางกัดแน่นแน่นจนเป็นเส้นตรง

แต่เราเซนไม่รู้สึกสะทสะท้าน กลับลุกขึ้นเดินออกไปพร้อมกับทิ้งถ้อยคำเหยียดหยันไว้ให้คนที่นั่งบนพื้นทรายรับรู้

“ผู้หญิงแพศยา!”

หญิงสาวปล่อยโฮออกมาอย่างสุดกลั้กับถ้อยคำประณามหยามเหยียดจากปากผู้ชายคนนั้น เธอไม่เคยคิดเลยว่าการจากบ้านมาต่างแดนในครั้งนี้ต้องมาพบเจอกับเรื่องบ้าๆ ที่เธอไม่รู้เรื่องราวอะไรด้วย โดยเฉพาะที่ ราเซน อัลอาร์ก ยัดเยียดว่าเธอรู้จักกับผู้ชายที่ชื่อจามิน เธอแน่ใจว่าตัวเองไม่เคยได้ยินชื่อนี้ด้วยซ้ำ ดิยากรหมดแรง นั่งกอดเข่าร้องไห้อยู่ตรงนั้น เธอกำลังกลัว กลัวว่าพรุ่งนี้ผู้ชายคนนั้นจะทำตามที่เขาพูดไว้กับเธอ

ดิยากรเริ่มตัวสั่น น้ำตาไหลเประอะไปทั่วใบหน้า ก้มหน้าซบกับเข่าที่คุดคุเหมือนคนที่กำลังตกอยู่ในอาการหวาดกลัว พร้อมกันนั้นก็เฝ้าภาวนาขอให้เรื่องที่เกิดขึ้นในวันนี้คือความฝัน พรุ่งนี้เช้าเมื่อเธอตื่นขึ้น เธอจะตื่นบนเตียงที่คุ้นตาในห้องนอนของเธอเอง

ราเซนเดินออกมาข้างนอกกระโจม สั่งให้คนติดตามเฝ้าหน้ากระโจมไว้เพื่อป้องกันไม่ให้หญิงสาวที่เขาทำทุกวิถีทางเพื่อให้มีวันนี้หนีรอดไปได้ ชายหนุ่มยิ้มเย้ยหยันส่งเข้าไปในกระโจมหลังใหญ่ ‘คืนพรุ่งนี้เธอจะได้รู้รสชาติของความทรมานแบบแสนส้นแน่ ดิยากร ดิษฐานันท์’

“เตรียมงานพร้อมหรือยัง เคนนี่” ราเซนหันมาถามคนสนิท

ชายหนุ่มชุดดำร่างสูงใหญ่คนที่ไปรับและพาดิยากรมาที่นี่พยักหน้ารับ “คุณราเซนแน่ใจหรือครับว่าจะทำแบบนี้”

“การที่ฉันลื้อคุตสำหรั่มเงินไปมหาศาลเทกโอเวอร์บริษัทที่ผู้หญิงคนนั้นทำงานอยู่ แล้วทำทุกวิธีให้ผู้หญิงคนนั้นเดินทางมาจากมาลเพื่อการนี้ไม่ใช่หรือ อย่างนี้นายว่าฉันควรจะแน่ใจหรือไม่”

สายตาแว่แว่ของราเซนจ้องมองไปยังท้องทะเลทรายกว้างใหญ่ที่อยู่เบื้องหน้า เขารอคอยเวลานี้มานานกว่าสามเดือน ความสงสารไม่มีอยู่ในสายเลือดของอัลอาร์ก มีแต่ถ้าเจ็บจะยิ่งได้กลับให้เจ็บและแรงกว่าเป็นพันเท่า

ท่ามกลางความมืดมิดที่กำลังโถมตัวโดยรอบพื้นทราย เสียงสะท้อนของหญิงสาวที่อยู่ด้านในกระโจมดังลั่นออกมาภายนอกให้ได้ยินไม่ขาดระยะ และกว่าเสียงสะท้อนนั้นจะเงียบหายไปก็กินเวลาจนเกือบถึงรุ่งสาง

เช้ามีดราเซนเดินออกมาจากกระโจมหลังหนึ่ง ก่อนหยุดยืนมองไปยังทะเลทรายเบื้องหน้า เมื่อเห็นแสงรำไรจับอยู่ปลายขอบฟ้า ชายหนุ่มจึงก้าวเข้าไปในกระโจมอีกหลังด้วยใบหน้าที่แข็งกร้าวดุจเดิม

ภาพที่ปรากฏตรงหน้าของผู้นำตระกูลอัลอาการ์ เป็นร่างของหญิงสาวคนเก่าอนาคุด้อยู่ ณ ที่แห่งเดิมที่หล่อนล้มลงไป น้ำตาที่ยังไม่แห้งเหือดจับตามแพขนตาอนงาม ราเซนจ้องมองใบหน้านวลยามหลับไหลแล้วชะงักนิ่งไปอึดใจ ใบหน้าของหล่อนช่างดูงดงามใสดุจอร่ามกับเด็กสาวไร้เดียงสา นี่ถ้าเขาไม่รู้เรื่องราวในอดีตที่ผู้หญิงคนนี้เคยกระทำมา เขาคงนึกว่าหล่อนเป็นเจ้าหญิงตัวน้อยๆ มาหลับไหลให้ได้ชื่นชม ราเซนสะบัดความคิดเหลวไหลออกจากหัว ส่งเสียงฮึในลำคอกับภาพลวงตาที่หล่อนชอบสร้างขึ้น

“ตื่นได้แล้ว” ราเซนพูดเสียงห้วน

ติยากรกะพริบเปลือกตาสองสามครั้ง ก่อนที่ดวงตากกลมโตจะลึ้มขึ้นมาด้วยความงุนงง และเริ่มรับรู้ถึงความเป็นจริงที่กำลังเกิดขึ้นกับตัวเอง หญิงสาวเงยหน้าขึ้นมองชายหนุ่มด้วยสายตาดัดพ้อ ดวงตาทั้งสองข้างของเธอวมแดงเพราะผ่านการร้องไห้อย่างหนักมาตลอดทั้งคืน

“รีบลุกขึ้น อีกลีปนาที่ต้องออกเดินทาง”

“ฉันจะไม่ใช่ไปไหนทั้งนั้น คุณจะมาทำอย่างนี้กับฉันไม่ได้ ถึงคุณจะไม่ใหญ่แค่ไหนในจามาล แต่ฉันเป็นคนไทย คุณไม่มีสิทธิ์มาสั่งหรือให้ฉันทำอะไรทั้งนั้น” ติยากรสวนเสียงแข็ง

ราเซนดวงตาวาววับ เดินตรงเข้าไปจุดแขนติยากรอย่างแรงให้ลุกขึ้นทันที

“โอ๊ย! ปล่อย ปล่อยนะ ฉันไม่ไป”

ชายหนุ่มไม่พูดจาใดๆ ลากหญิงสาวออกมาจากกระโจม ดิยากรตื่นอย่างหนัก พยายามหนีทั้งๆ ที่รู้ว่าไม่มีทางหนีได้พ้น

“เคนน์ เอาเชือกมามัดมือผู้หญิงคนนี้ไว้” ราเชนตะโกนสั่งคนสนิท

“ไม่ ไม่ คุณราเชน ปล่อยฉันไปเถอะ ฉันขอร้อง คุณกำลังเข้าใจผิด ฉันไม่รู้จักผู้ชายที่ชื่อจามินจริงๆ” ดิยากรพยายามอ่อนวอนขอร้อง แต่มันคือความผิดพลาดเมื่อเอ่ยชื่อจามินออกมา

ทันทีที่ราเชนได้ยินชื่อจามินจากปากดิยากร มือหนาทั้งสองข้างที่จับแขนของดิยากรก็บีบแรงขึ้นด้วยไฟโทสะ “ผู้หญิงปลิ้นปล้อนหลบตะเลงอย่างเธอ ถ้าไม่ถึงที่สุดคงไม่ยอมรับ”

ราเชนผลักดิยากรออกอย่างแรงเหมือนรังเกียจหญิงสาวมาก

ร่างดิยากรในชุดราตรีสีดำลาล้งลงตามแรงผลักต่อหน้าคนติดตามทั้งหมดของราเชน นัยน์ตาหญิงสาวรี้นไปด้วยหยาดน้ำตาและเผยหน้าจ้องมองราเชนขมzim ปากบางเข้มแน่นทั้งเจ็บและอายกับการกระทำอันป่าเถื่อนโหดร้ายของผู้ชายคนนี้

ราเชนมองภาพดิยากรที่ล้มลงบนพื้นทรายอย่างไม่ดี ข้ามองอย่างเหยียดหยันว่าสมควรแล้วที่โดนแบบนี้

“ลุกขึ้นเถอะครับ คุณดิยากร” ชายชุดดำคนที่ไปรับดิยากรเดินเข้ามาพูดกับหญิงสาว พร้อมกับพยุงให้ลุกจากพื้นทราย

“เคนน์ มัดมือ” คำสั่งเสียงเรียบขาดดั่งย้าออกมาจากปากราเชน

“ขอโทษครับ” เคนน์กล่าวขอโทษ ก่อนทำการมัดมือดิยากรด้วยเชือกหนาเส้นใหญ่

“คุณเคนน์ ช่วยดิฉันด้วย ดิฉันไม่รู้เรื่องอะไรเลย” ดิยากรพูดเสียงเบาไม่ยอมให้คนที่ยืนไกลออกไปได้ยิน ในตอนนี้เธอแค่หวังให้คนที่กำลังมัดมือเธออยู่ใจอ่อนแล้วปล่อยเธอไป

ใบหน้าดิยากรซีดขาวเมื่อไม่มีคำตอบจากปากผู้ชายที่ชื่อเคนน์ และรู้ในทันทีว่าคงหมดหวัง ไม่มีใครกล้าช่วยเหลือเธอจากผู้ชายที่มีอิทธิพล

ล้นจามาลคนนี้

อุฐูเรียงรายไม่ต่ำกว่าสิบห้าตัวถูกจุมมารวมกันหน้ากระโจมเพื่อใช้เป็นพาหนะในการเดินทาง คนทั้งหมดเตรียมขึ้นอุฐูเพื่อออกเดินทางตามคำสั่งของราชนผู้เป็นเจ้านาย ยกเว้นหญิงสาวเพียงหนึ่งเดียวในขบวนที่ถูกมัดมือไว้ด้วยเชือกเส้นหนาที่ยังคงยืนนิ่งอยู่กับที่ไม่ขยับเขยื้อนไปไหน อุฐูตัวหนึ่งถูกนำมาให้தியากร หญิงสาวสายหน้าไม่ยอมรับและยังคงปักหลักยืนนิ่งอยู่เหมือนเดิม

คนที่เห็นเหตุการณ์รู้ดีว่าถ้าหญิงสาวยังดื้อรั้นไม่ยอมไปแต่โดยดี บทลงโทษจากเจ้านายของเขาคงตามมาในไม่ช้า เพียงแต่มันจะร้ายและแรงแบบไหนเท่านั้น ทุกคนทั่วทั้งจามาลต่างรู้ดี ราชน อัลอาการ์ เป็นคนที่ต้องได้ตามสั่ง ไม่ชอบการขัดใจแม้เพียงเล็กน้อย เด็ดขาดและโหดจนไม่มีใครกล้าขัดคำสั่ง

“ขึ้นอุฐูเถอะครับ คุณதியากร” คนนี้บอกதியากร ไม่อยากเห็นหญิงสาวโดนเจ้านายของตนลงโทษไปมากกว่านี้

“ฉันขึ้นอุฐูไม่เป็น” தியากรเอ่ยตอบน้ำเสียงเบาหวิว

“ถ้าอย่างนั้นก็เดินไป” ความไม่พอใจของราชนแสดงออกทางน้ำเสียงที่ห้วนจัด ปรายตามองคนที่กำลังยืนหน้าแดงกำมือแน่นด้วยความโกรธ

ในชีวิตนี้தியากรไม่เคยเกลียดใครได้มากเท่านี้มาก่อน ผู้ชายคนนี้คือคนที่เลือดเย็นไร้ความปราณี ไม่เคยฟังคำพูดใคร เอาแต่ใจตนเองเป็นใหญ่ จนไม่เห็นคนอื่นอยู่ในสายตา தியากรกล้ากลืนความเกลียดเอาไว้ในอก ปากฝืนพูดตอบไปอย่างคนหยิ่งในศักดิ์ศรี

“ฉันเดินไปเองก็ได้ละ คุณคนนั้น”

“ดีแล้ว แม่แต่อุฐูของฉันมันกว้างเกียจผู้หญิงแบบเธอ” ราชนยิ้มเยาะเมื่อเห็นதியากรเฝ้าปากมองหน้าเขาอย่างโกรธจัด ก่อนจะจ้องมองดวงตาวาววับดุจนางเสือน้อยของதியากรแล้วนิ่งไปชั่วขณะ พร้อมกับกับรอยยิ้มที่ปรากฏบนใบหน้าแวบหนึ่ง ก่อนจะเลือนหายไป เหลือทิ้งไว้เพียงความ

แข่งกระด้างเหมือนเช่นเคย

ราเชนสั่งให้คนทั้งหมดออกเดินทาง ทุกคนต่างทยอยขึ้นอุฐและชักอุฐออกเดินตามคำสั่ง เหลือเพียงติยากรที่ยังคงยืนนิ่งไม่ขยับเดินตามขบวนอุฐ หญิงสาวคิดในใจ บางทีเธออาจใช้โอกาสที่มีนี้หนีไป แต่ยังไม่ทันที่จะได้ทำอะไรตามที่คิดไว้ ราเชนก็กระโดดลงจากหลังอุฐและเดินตรงมาหา ติยากร รีบขยับถอยหลังทันที

“ถ้าเธอคิดจะหนี ฉันรับรองได้เลย ภายในไม่ถึงสองชั่วโมงเธอได้ตาย สมใจแน่”

“ถ้าฉันตาย มันจะได้สะใจคุณยังงัยล่ะ”

“แล้วมันจะสนุกอะไรละติยากร ผู้หญิงอย่างเธอ แค่ว่ามันยังน้อยเกินไป อยู่ต่อไปเพื่อสร้างความสุขให้แก่บรรดาพวกผู้ชายไม่ดีกว่าหรือ” ราเชนเค้นเสียงต่ำ กวาดสายตามองทั่วตัวติยากรอย่างจางจ้วงเหมือนเช่นวันวาน

ติยากรตัวสั่นด้วยความโกรธกับคำพูดและกิริยาของผู้ชายตรงหน้า “หยาบคายที่สุด ฉันไม่เคยเจอผู้ชายคนไหนเลวร้ายเท่าคุณมาก่อน”

ราเชนหัวเราะเสียงทุ้มต่ำคล้ายคนสะใจ “ถึงฉันจะหยาบคายเลวร้ายแค่ไหน แต่สิ่งหนึ่งที่เธอควรจะได้ใจไว้ก็คือ ฉันจะไม่ลดตัวลงต่ำไปเลือกกัลลัวกับผู้หญิงอย่างเธอแน่ ไม่ต้องห่วง”

ติยากรกัดริมฝีปากของตนเองจนแทบหือเลือด เธอเกลียดสายตาเหยียดหยามที่ผู้ชายคนนี้ใช้จ้องมองเธอ และเกลียดทุกๆ อย่างที่หลอมรวมเป็นผู้ชายใจร้ายปาเถื่อนคนนี้

“ไม่มีใครสนใจคนแบบเธอ ถ้าไม่ยากถูกทิ้งให้ตายคาทะเลทรายก็อย่าโื้อ้อ มาเน!” ราเชนกระตุกปลายเชือกที่มัดข้อมือติยากรอย่างแรง ก่อนจะผูกติดกับอานบนอุฐของตัวเอง

“ฉันไม่ไป ปล่อยนะ ปล่อย!” ติยากรร้องและสะบัดตัวสุดแรง แต่ราเชนไม่สนใจ เมื่อผูกเชือกติดกับอานอุฐเรียบร้อยแล้วก็กระโดดขึ้นอุฐอย่าง

ไม่คิดเห็นใจหญิงสาวที่ตะโกนร้องและยืนตัวไม่ยอมเดินสักนิด

สุดท้ายตียากรก็ไม่อาจขึ้นแรงจากอุฐตัวใหญ่ได้ จำต้องเดินตามแรงลากจูงไปด้วยความสะเทือนใจที่ถูกกระทำเหมือนเธอไม่ใช่คน

แสงแดดยิ่งทวีความร้อนขึ้นเมื่อเวลาผ่านพ้นไปทุกชั่วขณะ ตียากรเริ่มเดินเข้าไปมาบนพื้นทรายที่เริ่มร้อนระอุ ก้าวย่างแต่ละครั้งเหมือนคนที่กำลังเดินบนถ่านที่ลุกไหม้ด้วยเปลวไฟ ผิวกายเริ่มแดงขึ้น แควเวลาไม่นานนักก็เกือบล้มกลางทะเลทรายหลายต่อหลายครั้ง หญิงสาวเพียงคนเดียวที่เดินบนพื้นทรายกัดฟันอดทนผืนเดิน ไม่ร่ำร้องขอความเมตตาจากคนที่นั่งบนหลังอุฐ เธอคิดเพียงแค่ว่า ถึงจะขาดใจตายก็ไม่มีทางร้องขอความเมตตาจากผู้ชายใจคอโหดร้ายคนนั้นอีกแล้ว

ราเชนเหลือบมามองเป็นระยะๆ เห็นตียากรเซจนเกือบล้มหลายครั้ง แต่ก็ยังไม่เอ่ยปากร้องขอให้ช่วยเหลือ

“เป็นยังไง ร้อนใช่ไหม อ่อนวอนสิ อ่อนวอนขอให้ฉันเมตตาเธอ บางทีเธออาจจะได้นั่งบนหลังอุฐกับคนของฉันสักคนที่ไม่รังเกียจเธอ” คำพูดเยาะเย้ยดังออกมาจากปากคนที่ตียากรเกลียดจับหัวใจ

ตียากรเมินคำพูดของผู้ชายคนนั้น ทำเหมือนไม่ได้ยินและไม่ใส่ใจ ยิ่งก้มหน้าก้มตาพยายามก้าวเดินต่อไปทั้งๆ ที่เธอกำลังรู้สึกถึงความอึดอัดที่ก่อตัวขึ้นและเริ่มหายใจติดขัด

ราเชนขมวดคิ้วจ้องมองร่างบอบบางของคนที่กำลังก้าวเท้าเดินอย่างยากลำบาก อាកอร์ไม่พอใจเริ่มปรากฏออกมาทางสายตามคมเข้ม ยิ่งเมื่อเห็นท่าทางของหญิงสาวที่ไม่สนใจคำพูดที่เขาบอกหล่อน ความโมโหที่ถูกเมินใส่ก็ทำให้ผู้นำตระกูลอัลฮาการ์กระโดดลงจากหลังอุฐอย่างรวดเร็ว และเดินตรงไปยังร่างที่กำลังออกอาการชัดเจนว่าเริ่มจะรับกับสภาพเช่นนี้ไม่ไหว

“ทำไม ร้องขอแค่นี้มันจะเป็นจะตายหรือยัง” สองมือหนาใหญ่บีบลงบนไหล่บาง แรงเขย่าจากคนตัวสูงใหญ่แทบทำให้ร่างบางปลิวติดตามมือ ตียากรเหม่อปากไว้จนแน่น ไม่มีแม้แต่เสียงร้องลอดออกมาเหมือน

อย่างที่เขาห่มอยากได้นั้น แวตาของหญิงสาวเฝ้ามอง ผินหน้าไปมอง
ทางอื่นเหมือนผู้ชายตรงหน้าไม่มีตัวตน ลำนึกในใจตอนนี้มีเพียงอย่างเดียว
เท่านั้น เธอต้องเข้มแข็ง อย่าอ่อนแอ อย่าพุด อย่ามองหน้า

ใบหน้ากระด้างของราชนเต็มไปด้วยความโกรธ เมื่อเห็นอากัปกริยา
ของหญิงสาว

“นี่หรือว่าทำอย่างนี้แล้วฉันจะสงสาร ดีมาก...ถ้าอยากเดินนักก็
ตามใจ” แขนสองข้างที่บีบไหล่ติดยากรอยู่ออกแรงผลักเล็กน้อย ถึงมันจะ
ไม่แรงมากเหมือนครั้งก่อน แต่ถึงอย่างนั้นเจ้าของไหลก็ยังเซจนเกือบจะล้ม

ความรู้สึกเวียนเหมือนคนกำลังขาดอากาศหายใจเริ่มเล่นงาน
ติดยากรทันทีที่ร่วงเซลงลา ศีรษะของเธอหนักจนแทบทรงตัวไว้ไม่อยู่ ภาพ
ตรงหน้าก็เริ่มพร่าเลือนมองเห็นไม่ชัด เธอกำลังหายใจไม่ออก พรึบตานั้น
โลกของติดยากรก็ดับมืดลง

ราชนขมวดคิ้ว เมื่อเห็นร่างบางโง่งนจนเวียนจะล้มมีล้มแหล่
แค่เพียงอึดใจร่างนั้นก็ทรุดลง ราชนจึงรีบคว้าเอาเอาไว้

“อวดเก่งนัก” ราชนเอ่ยเสียงต่ำกับร่างของคนที่อยู่ในอ้อมแขนของ
ตนเอง

เคนกระโดดลงจากหลังอุฐุ เดินตรงมาหาเจ้านายที่อุ้มหญิงสาว
ที่หมดสติเพราะแสงแดดจัดกลางทะเลทราย

“เป็นอะไรมากหรือเปล่าครับคุณราชน”

“ผู้หญิงก็แบบนี้ โดนแดดนิดหน่อยก็เป็นลม อ่อนแอไร้โรค ไร้สาระ”
เจ้านายห่มพุดพลาวยิ้มดูแคลนให้แก่ความอ่อนแอของผู้หญิงในวงแขน

เคนพยักหน้ารับรู้ มองตามหลังเจ้านายที่อุ้มร่างของหญิงสาว
อ่อนแอไร้โรคขึ้นหลังอุฐุตัวเดียวกันไป

ราชนจับร่างที่หมดสติให้ซบกับอกของตนเอง ชายห่มมองเสื้อผ้า
ของหญิงสาวแล้วส่ายหน้าก่อนจะถอดเสื้อคลุมสีเทาหอบหิ้วตัวใหญ่ของ
ตนเองมาห่อร่างติดยากรเอาไว้ พร้อมทั้งพยายามย้ำกับตนเองว่าที่ทำแบบนี้

ไม่ใช่ว่าเขาใจดีหรือเห็นใจหล่อน ก็แค่กลัวว่าเจ้าหล่อนจะอยู่ไม่ถึงคืนนี้
ที่สำคัญ บทเรียนบทแรกยังไม่ได้เริ่มต้นด้วยซ้ำ แล้วจะปล่อยให้เป็นอย่างไร
ไปได้หรือ...ติยากร

เป็นเวลาเกือบห้าชั่วโมงขบวนอูฐของผู้นำตระกูลอัลอาการ์ก็มาถึง
จุดหมาย กระโจมน้อยใหญ่กางเรียงรายทั่วพื้นทรายโดยรอบ มีเวทีเล็ก
ตั้งตระหง่านใกล้โอเอซิสขนาดไม่ใหญ่นัก คล้ายเตรียมการไว้เป็นพิเศษ
เพื่อต้อนรับคนที่เพิ่งเดินทางมาถึง บรรดาชายฉกรรจ์ทั้งหลายรีบรวมตัว
กันเพื่อต้อนรับขบวนที่เข้ามาใหม่

ราเซนลงจากอูฐพร้อมกับร่างหญิงสาวที่อยู่ใต้อ้อมแขน “เรียบร้อย
ใหม่ คามิก”

“ทุกอย่างเรียบร้อยครับ” ชายชุดน้ำตาลโพกศีรษะด้วยผ้าเนื้อหนา
ที่ชื่อคามิกตอบผู้นำอัลอาการ์

“เตรียมงานคืนนี้ให้ดี อย่าให้มีอะไรผิดพลาด” ราเซนพยักหน้าสั่งย้ำ
อีกครั้ง ก่อนพาราเงาที่ยังไม่ได้สติเดินหายเข้าไปในกระโจมหลังหนึ่งซึ่งตั้งอยู่
ไม่ไกลจากเวทีเล็กมากนัก

ติยากรถูกวางลงบนเตียงขนาดเล็กภายในกระโจม คนที่อุ้มมาโดย
ตลอดมองเห็นผู้หญิงสาวที่หลับตาพริ้มไม่รับรู้เรื่องราวตลอดการเดินทาง
ที่ผ่านเนินทรายลูกแล้วลูกเล่าจนมาถึงที่นี่ ราเซนส่ายหน้าระอา ก็เล็นร้องให้
เกือบทั้งคืนจนตาบวมปิดขนาดนี้

“หึ!” ราเซนคิดอย่างหัวเสีย กลางคืนมัวแต่ร้องไห้ เข้าขึ้นมายัง
อวดเก่งจะเดินฝ่าทะเลทรายอีก สุดท้ายก็ต้องนอนหมดเรี่ยวหมดแรง
สลบไสลจนมาถึงตอนนี้

ชายหนุ่มมองร่างบอบบางที่นอนเหยียดยกายนอนเตียง ผิวขาวมีรอย
แดงบางจุดตามร่างกาย โดยเฉพาะตรงไหล่ที่เป็นรอยแดงจากการถูกแดด
เผา ราเซนทรุดตัวลงนั่งข้างหญิงสาว กวาดสายตามองสำรวจไปทั่วทั้งร่าง

ร่างที่ชายหนุ่มรู้ดีว่ามันนุ่มนวลและเนียนละมุนเพียงไหนยามที่ต้องอิงแอบแนบชิดมาตลอดระยะเวลาที่นับพันหลังอุฐ

คิวหนาเข้มของผู้นำตระกูลอัลการ์ชมวดมนต์ลงยามเมื่อมองเรือนร่างของหญิงสาว ก่อนจะพานึกไปถึงภาพของน้องชายที่นอนหลับใหล เขาไม่แปลกใจเลยว่าทำไมน้องชายของเขาถึงได้หลงเจ้าหล่อนมากมายนัก ดิยากรเป็นผู้หญิงสวยบอบบาง แลดูอ่อนหวานจนเหมือนหญิงสาวบริสุทธิ์ อ่อนเดียงสา แต่ความมั่งคั่งที่ปรากฏให้เห็นมันคือภาพลวงตาล่อให้ผู้ชายทั้งหลายต้องสยบ และตกหลุมพรางที่หล่อนวางหลอกดักไว้

ราเซนมองหญิงสาวตาขวาง คำรามเสียงกร้าวในลำคอ “ผู้หญิงเจ้ามารยาร้อยเล่ห์ อ่อยผู้ชายไม่เลือก”

“คุณราเซนคะ” หญิงวัยกลางคนเปิดผ้าหน้ากระโຈມก่อนเดินเข้ามาอย่างนอบน้อม ชัดแจ้งหะความคิดของเจ้านายหนุ่มที่กำลังมีต่อคนที่นอนสลบไสลบนเตียงเล็ก

ราเซนหันมามองผู้ที่เข้ามาใหม่ด้วยหน้าตาบึ้งตึง ย่ำสั่งเสียงหนัก แวตาเหี้ยม “มาก็ดีแล้ว คอยดูไว้ด้วย ถ้าตื่นขึ้นมาก็จัดการให้เรียบร้อย เตรียมผู้หญิงคนนี้ให้พร้อมสำหรับงานคืนนี้”

เวลาผ่านไปจนดวงอาทิตย์เกือบตกดิน เปลือกตาของดิยากรก็เริ่มขยับ เพียงไม่นานนักหญิงสาวที่นอนอย่างยาวนานก็ตื่นลืมตาขึ้นมา และมองสภาพแวดล้อมใหม่ด้วยความงุนงง

“ตื่นแล้วหรือคะ” หญิงวัยกลางคนคนเดิมที่นั่งเฝ้าดิยากรตั้งแต่เข้ามาในกระโຈມเอ่ยถาม

“ที่นี่ที่ไหนคะ” ดิยากรมองไปรอบๆ และถามกลับด้วยความสงสัย มันไม่ใช่กระโຈມหลังแรกที่เราเคยพักเมื่อคืนนี้

ไม่มีคำตอบจากหญิงวัยกลางคน นางเพียงเลื่อนถาดอาหารมาวางไว้ตรงหน้าดิยากร “อาหารค่ะ คุณไม่ได้กินอะไรมาทั้งวัน คงหิวแล้ว”

ติยากรมองอาหารสองสามชนิดที่จัดวางไว้ในถาดแล้วส่ายหน้า
“ไม่หิวค่ะ”

“กินหน่อยเถอะคุณ อีกสักครู่ต้อง...” เสียงผ้าเปิดกระโจมดังขึ้น
หยุดคำพูดที่จะบอกกล่าวให้ติยากรรับรู้ คนที่เพิ่งเดินเข้ามาพยักหน้าเป็น
สัญญาณให้อีกฝ่ายออกไป หญิงวัยกลางคนผู้นั้นจึงถอยออกไปตามคำสั่ง

ราเชนมองถาดอาหารที่ยังไม่มีใครแตะต้อง ก่อนเลื่อนสายตามอง
ใบหน้าของคนที่เพิ่งตื่น แวตตาที่ชายหนุ่มจ้องมองเริ่มเข้มข้นเมื่อเห็นใบหน้า
เซตๆ นิ่งหันท้างอย่างไม่ให้ความสนใจ อารมณ์กรุ่นๆ จึงเริ่มเปิดฉากออกมา
เป็นคำพูดที่สาหัสติยากรอีกครั้ง

“ทำไมไม่กิน หรือว่าอาหารมันไม่หรรพที่ผู้หญิงอย่างเธอจะกินได้”

ติยากรหันขวับ พอกันทีสำหรับความอดทนอดกลั้นที่มี ไม่ว่าเธอ
จะพูดออกมาอย่างไร ผู้ชายคนนี้ก็ไม่เคยรับฟังอะไรอยู่แล้ว “ใช่ มันแย
เหมือนนิสัยเจ้าของอาหารนั่นแหละ”

ใบหน้าราเชนแดงก่ำจากคำตอบของหญิงสาว

“ถ้าไม่กินก็ไม่ต้องกิน!” ชายหนุ่มตวาดเสียงกร้าวดังก้องกระโจม
พร้อมๆ กับเข้าประชิดตัวอีกฝ่ายอย่างรวดเร็ว ก่อนเจ้าตัวจะเอื้อมมือไปบีบ
ปากหญิงสาวเอาไว้ แรงบีบเจ็บจนเจ้าของปากถึงกับน้ำตาคลอ

“อย่าคิดใช้วิธีนี้เรียกร้องความสนใจ คนที่นี้ไม่มีใครหลงใหลมารยา
สาไทยของเธอ จำเอาไว้!”

ดวงตาที่มีน้ำตาคลอมองตอบราเชน ทำเอาชายหนุ่มรีบสะบัดมือ
ปล่อยหญิงสาวให้เป็นอิสระ แต่ยังไม่วายถึงเสียงลงท้ายให้คนฟังเจ็บปวด
หัวใจ

“อะอะก็บีบน้ำตาร้องไห้ ผู้หญิงอ่อนแอ”

ปากบางเข้มแน่น ติยากรหันหน้าเดินไปทางอื่นทันที

“ใครอยู่ข้างนอก เข้ามาเก็บอาหารออกไป” ราเชนตะโกนเรียกเสียง
ดัง จนคนถูกเรียกรับกระวีกระวาดเข้ามายกถาดอาหาร

“บอกริ่มาให้เข้ามาช่วยแต่งตัวให้ผู้หญิงคนนี้ด้วย” อีกหนึ่งคำสั่งบอก
ย่าคนที่ม่เฝ้าอาหารอยู่ในมือ และกำลังจะก้าวออกจากกระโจม

“ครับนาย” คนติดตามราเชนผู้มีหน้าที่เฝ้าหน้ากระโจมก้มศีรษะ
รับคำสั่งแล้วเดินออกไปอย่างรวดเร็ว

ติยากรรีบหันมามองหน้าคนออกคำสั่ง เอ่ยถามเสียงลั่น “แต่งตัว
อะไร ทำไมต้องแต่งตัว”

คนถูกถามมองหน้าตึ่่นๆ ของคนถาม แล้วมุ่มปากก็ยกขึ้นเมื่อเห็น
ความตื่นกลัวหวาดหวั่นในดวงตาคู่นั้น “เธอลืมไปแล้วหรือว่าที่ฉันพาเธอมา
ที่นี่มีจุดประสงค์อะไร”

เสียงหัวเราะแฉ่วๆ ต่ำๆ ดังลอดออกมาจากลำคอด้วยความสะใจ
จากนั้นคนสะใจก็หันหลังเดินหายออกไปจากกระโจม เหลือทิ้งไว้แค่แววตา
ปวดร้าวของผู้หญิงคนหนึ่งที่ยังมองตามหลังคนที่เดินออกไปอย่างเจ็บปวด

หญิงวัยกลางคนคนเดิมที่ชื่อริ่เ็นเดินเข้ามาเมื่อลับร่างของ ราเชน
อัลลาร์ ในมือถือชุดสีแดงจัดจ้านที่สั่งตัดไว้เพื่อหญิงสาวโดยเฉพาะ
“แต่งตัวเถอะค่ะ คุณราเชนไม่ชอบคอยใคร”

“ป้าคะ ลีนถูกจับตัวมา ช่วยลีนหน่อยได้ไหมคะ” ติยากรมองหน้า
ริ่เ็นด้วยสายตาแว่วอนแถมร้องขอ

ริ่เ็นมองหญิงสาวท่าทางบอบบางตรงหน้า แม้ว่าใจจะนึกสงสารนัก
แต่ถึงอย่างไรก็ไม่กล้าขัดคำสั่งเจ้านาย จึงไม่มีคำพูดใดๆ ตอบกลับ เพียง
ส่ายหน้าเป็นคำตอบที่บอกให้อีกฝ่ายได้รับรู้

ติยากรก้มหน้าลงเมื่อรู้คำตอบจากริ่เ็นว่าปฏิเสธคำร้องขอของตน

“ไม่เป็นไรค่ะ” ติยากรฝืนบอกว่าไม่เป็นไร แต่ใบหน้ากลับซีดขาว
เมื่อรู้ตัวว่าคงหมดทางหนีออกจากสถานที่แห่งนี้แน่นอนแล้ว

“เปลี่ยนชุดเถอะค่ะ” ริ่เ็นนำชุดมายื่นให้ติยากร

ติยากรเหลือบมองชุด แล้วส่ายหน้านิ่งเหมือนคนไม่สนใจ

“อย่าดื้อเลยค่ะ คุณราเชนไม่ชอบคนดื้อ”

ติยากรยังนั่งนิ่งเฉยเหมือนเดิมจนรีน่าถึงกับถอนใจ และตัดสินใจวางชุดไวโกล์ตัวหญิงสาวที่ยังนั่งนิ่ง ก่อนจะเดินเลี้ยวไปนั่งอยู่มุมหนึ่งของกระโจม หญิงสาวต่างวัยทั้งสองนั่งกันอยู่คนละมุม เงียบนิ่งกันไปทั้งสองฝ่าย ปล่อยให้เวลาผ่านไปเรื่อยๆ

เสียงก้าวเดินฉับๆ กลับเข้ามาในกระโจมอีกครั้ง พร้อมกับ เสียงคุ้นเคยที่ทวาดใส่เมื่อเห็นหญิงสาวยังอยู่ในชุดเดิม “ทำไมยังไม่เปลี่ยนชุด!”

เงียบ...คนถูกถามไม่แม้แต่จะหันมาตอบ

รีน่าผู้ได้รับมอบหมายให้จัดการเปลี่ยนชุดให้ติยากรตัวลั่น รู้ดีว่ายามดีเจ้านายหนุ่มนั้นดีใจหาย แต่ยามโกรธหรือโมโหนั้นร้ายเพียงใด ทัวทั้งจามาลต่างรับรู้ตรงกัน อย่าให้คนอย่าง ราเซน อัลอาการ์ ผู้นำตระกูลที่ใหญ่ที่สุดในจามาลโกรธ เพราะนั่นหมายความว่าชีวิตนี้อาจไม่เหลือ

“รีน่า ออกไป!” ราเซนสั่งน้ำเสียงเฉียบขาด

รีน่ารีบลุกออกไปทันทีที่ก่อนที่เจ้านายหนุ่มจะโมโหไปมากกว่านี้

เงียบ...ติยากรยังเฉยไม่สนใจเหมือนเดิม

ชายหนุ่มตาลูกวาวจ้องหน้าติยากรอย่างคนโกรธจัดกับปฏิกิริยาที่หญิงสาวแสดงออก

“ไปเปลี่ยนชุด!” เสียงหัวนของราเซนแทบจะคำรามลั่น แต่ติยากรก็ยังไม่เงยเงย

ราเซน อัลอาการ์ กัดฟันกรอด ไม่เคยมีใครแสดงกิริยาเช่นนี้ใส่เขา ความโกรธที่ถูกผู้หญิงตรงหน้าหมิ่นเกียรติ ส่งผลให้ชายหนุ่มกระซากข้อมืออย่างแรง

“ไอ้ย!” เสียงร้องตกใจของคนที่ถูกกระซากข้อมือดังขึ้น

“ฉันลืมไป เธอจะใส่ชุดไหนก็คงเหมือนกัน เพราะอีกสักครู่ฉันก็ต้องถูกถอดทิ้งอยู่ดี”

ติยากรหน้าซีด รู้สึกลัวจนตัวเริ่มสั่นเมื่อได้ยินประโยคที่ออกจากปากของผู้ชายใจร้ายคนนี้

“ปล่อย ฉันบอกให้ปล่อย!” ตียากรกรีดร้องและดิ้นรนสุดแรงเพื่อพยายามหนีเชือกสุดท้าย

ราเซนไม่สนใจแรงดิ้นและเสียงกรีดร้อง มือใหญ่จับข้อมือของตียากร จุกกระชากลากออกมาจากกระโถม ไม่สนใจว่าร่างบอบบางนั้นจะเจ็บหรือไม่อย่างไร

“ปล่อยฉัน ปล่อย คนสารเลว คนชั่ว!”

ผู้นำอัลอาการ์ลากหญิงสาวที่ขึ้นตัวด้านสุดแรงจนร่างแทบจะฉีกไปกับพื้น และในทันทีที่ตียากรถูกลากขึ้นไปอยู่บนเวที ผู้ชายไร้หัวใจก็ปล่อยมือ ทำให้ตียากรล้มลงไปถึงนั่งกึ่งนอนอยู่กลางเวทีที่จัดเตรียมไว้สำหรับงานนี้โดยเฉพาะ จังหวะนั้นเสียงเป่าปากโห่ร้องจากผู้ชายที่ยืนอยู่หน้าเวทีก็ดังกระหึ่มไปทั่วลานกว้าง

ราเซนเย็นสะใจ ยิ้มให้คนที่ออกมารวมตัวกันหน้าเวทีเล็กๆ ชายทั้งหมดไม่ว่าจะแก่หรือหนุ่มไม่ต่ำกว่าสามสิบคนตบมือชอบใจกับของที่อยู่บนเวที เสียงอื้ออึงดังชมชมชอบในสิ่งที่เห็น ตียากรกำมือแน่น ใบหน้าซีดขาวตระแสงด้วยความกลัวจับใจ

“เฮอะ ถึงเวลาที่พวกเรารอคอยแล้ว” ราเซนประกาศก้องทั่วพื้นทราย เสียงเป่าปากเพียวฟ้าวชอบอกชอบใจดังขึ้นจากเหล่าบรรดาชายที่มุงอยู่หน้าเวที

ราเซนเดินอย่างสามชุกเข้าไปหาตียากรที่นั่งตัวล้นอยู่กลางเวที “เพื่อให้ทุกคนเห็นว่า สินค้านี้เหมาะให้ความสุขแก่คนที่ประมูลได้เพียงใด คงต้องให้สินค้านี้แสดงตัวอย่างให้พวกเราดูหน่อยซิไหม”

เสียงตอบรับดังกระหึ่ม “ใช่ๆๆๆ”

ตียากรส่ายหน้า ถอยหนีลนลานเมื่อราเซนเอื้อมมือเข้ามาใกล้

“อย่างนะ! ออกไป ออกไป!” หญิงสาวพยายามบดมืออีกฝ่ายออก แต่ไม่พ้นจึงถูกจุกให้ลุกขึ้นและลากให้มายืนอยู่หน้าเวที ท่ามกลางสายตานับสิบคู่ที่จ้องมองอย่างหื่นกระหาย

“ไม่ใช่! ไม่ใช่!” ร่างบอบบางสิ้นหน้าน้ำตานองเมื่อถูกราเซนจับออกมา ยืนอยู่หน้าเวที ประจันหน้ากับผู้ชายนับสิบที่กำลังเริ่มต่อรองราคาประมูลกันอย่างดุเดือด

ติยากรไม่ได้ยินไม่รับรู้ราคาต่อรองว่าดุเดือดเพียงไหน สมองของเธอกำลังว่างเปล่า ไม่มีความรู้สึกอะไรทั้งนั้น จนกระทั่งเธอเห็นชายแก่สูงใหญ่ คนหนึ่งขึ้นมานบนเวที แล้วจ้องเธอด้วยสายตาที่นกระหาย ติยากรลั่นหน้า เริ่มรับรู้ว่าการประมูลตัวเธอสิ้นสุดลงแล้ว

เสียงสะใจดังขึ้นข้างโบหุของหญิงสาว “ถึงผู้ชายคนนี้จะแก่ไปหน่อย แต่รวยมหาศาล เธอคงชอบนะ ติยากร ดิษฐานนั่น”

“ฉันเกลียดคุณ ลักวันหนึ่งคุณต้องชดใช้ให้แก่ฉัน ราเซน อัลลาการ์” ติยากรตอบกลับเสียงเย็น เน้นด้วยเสียงหนักแน่นทุกคำ ชั่วแวบตาที่จ้องมองยังเต็มไปด้วยความเกลียดจนคนดูมองถึงกับชะงัก

ราเซนหนึ่งไปอดีตใจ ก่อนคลี้อยมมปากเยาะเย้ยกับคำพูดที่ทำนายของอีกฝ่าย “ฉันจะรอวันนั้นของเธอ...ติยากร”

ชายแก่ตัวสูงใหญ่ผู้ที่ได้ขึ้นมานบนเวทีเพื่อรับของที่ประมูลได้หยุดนิ่ง มองหน้าราเซน เหมือนรื้ออะไรบางอย่าง จนเมื่อราเซนหันมาพยักหน้าให้ ชายแก่คนนั้นจึงเดินเข้ามาหาติยากรด้วยท่าทางกะลุ่มกะเหลี่ย

“เตรียมพร้อมหรือยังแม่หนู ฉันทนรอต่อไปไม่ได้แล้ว”

ติยากรหันมามองหน้าชายแก่ด้วยหน้าตาตื่นกลัว “ไม่ ไม่เอา!”

“อย่าได้อ่านา มามะ แม่หนูคนสวย” เสียงชายแก่ก้องเข้าไปในโสตประสาท ร่างบางขยับถอยหนี แต่ชายแก่กลับเคลื่อนไหวรวดเร็วตัวดียว ติยากรแบกขึ้นบ่าทันที

“ปล่อยนะ ปล่อย!” ติยากรกรีดร้องสุดเสียง มือไม้ทุบตีลงไปที่ร่างชายแก่ไม่เลือกที่ เท้าเล็กๆ เตะไปมาในอากาศ ไม่นานพวากะโปร่งสั้นที่ใส่จะเป็นอย่างไร หญิงสาวกรีดร้องไปตลอดทางจนชายแก่ร่างสูงที่ประมูลได้พาหายเข้าไปในกระโจม ท่ามกลางสายตานับสิบคู่ที่มองตามหลัง รวมทั้ง

สายตาของ ราเชน อัลอาการ์ ที่ขมวดคิ้วเข้มจ้องมองไม่ว่างตา

ชายแก่ร่างสูงใหญ่วางติยากรลงบนเตียงอย่างเบามือ แต่ทันทีที่หลังของติยากรแตะถูกเตียงในกระโถม หญิงสาวก็ถือโอกาสนี้รีบเข้าไปที่ห้องชายแก่อย่างแรง

“พลั๊ก!”

ชายแก่เซไปเพียงเล็กน้อยเท่านั้น “ชอบแรงๆ ก็ไม่บอกนะแม่หนู”

ติยากรหน้าซีด ยิ่งเห็นคนตรงหน้าแลบลิ้นเลียปากเหมือนเห็นอาหารหวานโอชะวางตรงหน้า ทั้งนัยน์ตาและสีหน้าแสดงให้เห็นถึงความต้องการชัดเจนขนาดนี้ ก็ยังทำให้กลัวจนตัวสั่น

“โอ๊ย แม่หนูอย่ากลัวไปเลย ดุชิ ตัวสั่นเขียว มาๆ เดี่ยวพี่จะกอดปลอบน้องเอง” ชายแก่เดินเข้าหาติยากรด้วยท่าทางหื่นกระหาย

“ไม่ใช่ อย่าเข้ามา ไม่!” ติยากรกรีดร้องสุดเสียง

ชายแก่ยังคงไม่หยุด แลบลิ้นแสดงความหื่นโล่งลิ้นคำที่ประมุขมาได้อีกครั้ง ก่อนขยับร่างขึ้นคร่อมหญิงสาวไว้

“กรีดดด...” เสียงกรีดร้องยาวนานเหมือนคนหวาดกลัวสุดขีด ดังลอดออกมาจากในกระโถม หน้ากระโถมถูกเปิดทันทีพร้อมกับร่างของผู้นำของอัลอาการ์ที่เดินก้าวเข้ามาอย่างรวดเร็ว

ชายแก่ลุกขึ้นจากร่างที่คร่อมอยู่และหันมาส่งยิ้มให้ผู้ที่ก้าวฉับๆ เข้ามา “สลับไปแล้วครับ คุณราเชน”

“คามิก นายทำอะไรหล่อน” เสียงห้วนๆ ของราเชนถามกลับด้วยใบหน้าบึ้งตึง

“เปล่าเลยครับคุณราเชน ผมแค่แลบลิ้นสองสามที มองเห็นๆ คร่อมร่างเอาไว้เท่านั้น แค่นี้ก็รีดสลับไปแล้วครับ ยังไม่ทันจะต้องตัวด้วยซ้ำ” คามิกที่ได้รับมอบหมายให้แต่งกายเป็นชายแก่ และเป็นผู้ที่ชนะการประมูลได้ตัวติยากร รีบอธิบายให้เจ้านายหนุ่มฟังเมื่อเห็นสายตาดุๆ จ้องเขม็ง

“ผู้หญิงนี้ช่างอ่อนแอจริงๆ เอะอะเป็นลม” เสียงบ่นของราเชนดังเบาๆ

พร้อมกับจ้องมองคนที่สลับไปเพราะความกลัว

“คามิก เตี่ยวนายไปเอาของที่ฉันสั่งไว้กับเคนน์ แล้วตามไปให้ที่
กระโຈมของหล่อนด้วย”

“ครับ” คามิกซึ่งแต่งหน้าเป็นชายแก่รับคำ ผละเดินออกไป

ราเซนจ้องมองหญิงสาวที่สลับอยู่เบื้องหน้า ภายในใจคิดไม่ถึงว่า
ติยากรจะสลับไปเพียงเพราะตกใจกับเรื่องแบบนี้ “เธอน่าจะคุ้นเคยไม่ใช่
หรือ แล้วทำไมถึงได้หมดสติไปง่ายๆ ทั้งๆ ที่มันยังไม่ทันได้เริ่มต้นด้วยซ้ำ”

ราเซนส่ายหน้าเบาๆ อย่างไม่เข้าใจ ก่อนจะก้มลงซ่อนตัวติยากรขึ้น
มาอ้อมไว้แล้วเดินออกไปยังกระโຈมที่ติยากรพักในครั้งแรก

คามิกเดินออกมาหาพี่ชายที่ยืนรออยู่ไม่ไกลนัก

“ไ้ คามิก เป็นยังไ้บ้าง” เคนน์ถามน้องชาย มองไปหน้าชายแก่ที่
คุณราเซนอุตส่าห์ให้คนมาบรรจุขึ้นแต่งใหม่ เปลี่ยนไปหน้าหล่อเหลาเป็น
แก่เหี่ยวย่น จนตอนแรกเขาเองยังนึกถึงในฝีมือของช่างแต่งหน้า

“นี่กว่าจะสนุกที่ได้แก๊ง ที่ไหนได้ โดนทุบไปหลายอึก เห็นตัวเล็กๆ
อย่างนั้นนะ ทุบมาแต่ละครั้งเจ็บอย่าบอกใคร แถมยังโดนถีบเข้าที่ท้องอีก
ที่สำคัญ ทุซาไปทั้งแถบ คุณติยากรนี่กรี๊ดดังชะมัด” คามิกบ่นให้พี่ชายฟัง

“ก็นายเล่นทำหน้าที่นั้สมจริงขนาดนั้น ฉันเองยังทั้ง”

“อ้าว ต้องโทษคุณราเซนนะ กำชับให้เล่นหนักขนาดนั้น นี่ขนาดยัง
ไ้ไม่ได้แก๊งลงมือปล้เลยนะ สลับไปก่อน แต่ก็ดีเหมือนกัน สงสาร ทำ
ไ้ไม่ลง” คามิกถอนใจเสือกใหญ่

“แล้วคุณราเซนยังสั่งให้ใช้กำลังได้นิดๆ หน่อยๆ อีก ให้คุณติยากร
กลัวมากๆ แล้วค่อยปล่อย ໄ໓ นี่ขนาดยังไ้ไม่ได้เตะตัว คุณติยากรแกยัง
กลัวจนตัวสั่น เห็นแล้วก็สงสาร พี่เคนน์ ไ้ไหนคุณราเซนบอกว่าคุณติยากร
เป็นผู้หญิงอย่างไ้ไ้” คามิกบ่นแล้ววกกลับมาถามพี่ชายร่วมสายโลหิต
เหมือนขอความเห็น

“ไม่รู้เหมือนกัน” เคนน์ตอบได้เพียงเท่านี้ก็ยื่นของให้น้องชาย เจ้าตัวรับมาดูอย่างงงๆ

“คุณราเซนเล่นแรงขนาดนี้เลยหรอ” คามิกหยิบของที่พี่ชายส่งให้มาดู สีหน้าเฉื่อยๆ นี่ก็ไม่ถึงว่าเจ้านายหนุ่มจะทำแบบนี้กับผู้หญิงได้

“รีบเอาไปให้คุณราเซนเถอะ” เคนน์บอกน้องชาย รู้ดีว่าเจ้านายไม่ชอบการรอคอย

“เฮ้ย สงสารคุณติยากร” คามิกบ่นเบาๆ อีกครั้งก่อนผลจากพี่ชายเดินกลับไปยังกระโจมของหญิงสาวตามที่เจ้านายสั่งไว้ก่อนจากมา

ราเซนพาร่างไร้สติของติยากรวางไว้บนเตียงแคบๆ ตัวเดิม นี่ก็สมเพศในความอ่อนแอของผู้หญิงตรงหน้า ทำเป็นปากเก่ง อวดดีไม่มีใครเกิน ตกใจนิดหน่อยก็เป็นลม มีดีแค่ความสวยฉาบฉวยเท่านั้น

“นี่คือมารยาทของเธอใช่ไหม อีกหนึ่งบทบาทหรือสิ่งที่แสดงให้คนอื่นเห็นว่าไร้เดียงสากับเรื่องพรรค์นั้น” ชายหนุ่มพึมพำเบาๆ อดใจไม่ได้ที่จะเอื้อมมือไปไล่ตามแก่นวนลของติยากร ก่อนจะรีบชักมือกลับเมื่อได้ยินเสียงคนเปิดกระโจมเข้ามา

“คุณราเซนเอาจริงหรือครับ” คามิกไม่ทันสังเกตจึงไม่รับรู้ถึงใบหน้าที่รีบปรับเปลี่ยนให้เป็นปกติของเจ้านายตนเอง

ราเซนพยักหน้า รับของมาจากคามิกด้วยสีหน้าเรียบเฉย มีเพียงแววตาของชายหนุ่มที่บ่งบอกความพึงพอใจ เมื่อเห็นกำไลข้อเท้าทองที่ร้อยไว้ด้วยโซ่ตรวนสีทองเส้นหนาที่ถูกสั่งทำอย่างดีเพื่อการนี้โดยเฉพาะ มันเป็นของขวัญชิ้นพิเศษที่ ราเซน อัลอาร์ก ตั้งใจมอบให้หญิงสาวคนที่นอนไร้สติอยู่บนเตียงเล็กแห่งนี้ ของขวัญชิ้นพิเศษกับคนพิเศษเช่นเธอ... ติยากร

คลิก!

เสียงกตลือกต้างขึ้นเมื่อราเซนสวมกำไลที่ข้อเท้าทั้งสองข้างของติยากร

พร้อมกับกดรหัสล็อกปิดตายให้แน่นหนา มีเพียงเจ้าของกำไลตรวนทองคนเดียวเท่านั้นที่สามารถปลดล็อกได้ นั่นคือคนสั่งทำหรือคนที่อยากมอบของขวัญให้ ราชนียัมสนใจเมื่อเห็นของชิ้นพิเศษอยู่บนข้อเท้าเล็กๆ

“คามิก บอกรึน้าให้เข้ามาเฝ้าหล่อนไว้ หาเสื้อผ้ามาเปลี่ยนให้หล่อนด้วย เตรียมตัวหล่อนให้พร้อมไว้สำหรับวันพรุ่งนี้” ราชนียัมเราะฮึๆ เหลือบมองหน้าติยากร อยากรู้นักเมื่อหล่อนตื่นมาเห็นจะทำหน้าอย่างไร ชายหนุ่มคิดด้วยความสนใจ หันหลังก้าวเดินออกไปอย่างพอกพอกใจกับสิ่งที่ได้ทำไว้ในกระโจม

คามิกมองโซ่ตรวนสีทองที่ติดอยู่กับข้อเท้าของติยากร เจ้านายของเขาช่างสรรหาวิธียามาทรมานหญิงสาวนัก ท่าทางติยากรคงต้องรับศึกหนักไปอีกนาน ไม่น่าไปก่อเรื่องกับคนตระกูลอัลอาการ์เลย คามิกถอนใจหนักๆ อีกครั้ง ก่อนก้าวเท้าเดินออกมาจากกระโจมตามเจ้านายหนุ่มที่บัดนี้เดินหายไปยังกระโจมหลังใหญ่ถัดจากกระโจมหลังนี้ไปเพียงหนึ่งหลัง

๒

เปลือกตาที่หนักอึ้งกะพริบสองสามครั้งก่อนที่ติยากรจะสะดุ้งสุดตัว ผวาตื่นขึ้นมาเหมือนคนยังไม่หายจากความหวาดกลัว หญิงสาวกวาดตามองไปทั่วกระโຈມเมื่อนึกได้จึงรีบก้มดูร่างกายตนเอง แล้วก็หน้าซีดเมื่อเห็นเสื้อผ้าชุดใหม่แทนชุดราตรีสีดำที่เธอสวมใส่เมื่อตอนมาถึง แต่หญิงสาวยังใจชื้นเมื่อไม่มีร่องรอยใดๆ ปรากฏตามร่างกายที่บ่งบอกว่าเมื่อคืนนี้เธอได้สูญเสียสิ่งที่หวงแหนให้แก่ชายแก่คนนั้น

“ตื่นแล้วหรือคะ” ริน่าเอ่ยทัก

“ป้าริน่า” ติยากรเรียกชื่อหญิงวัยกลางคนเสียงเบา อยากสอบถามว่าเมื่อคืนนี้เกิดอะไรขึ้น แล้วใครเป็นคนเปลี่ยนเสื้อผ้าให้ แต่ด้วยอะไรบางอย่างหนักๆ ตรงขาทั้งสองข้างทำให้ติยากรรีบลุกขึ้นนั่ง ก่อนที่ดวงตาจะเบิกกว้างเมื่อเห็นโซฟาของเหลืงอร่ามบนข้อเท้าของตัวเอง

“นี่อะไรคะป้า” หญิงสาวปากคอสั่นเมื่อถามออกไป

“ของพิเศษที่ฉันเตรียมไว้ให้ผู้หญิงแบบเธอไงล่ะ” เสียงหัวเราะ ห้วนๆ ดังขึ้นหน้ากระโຈມ พร้อมๆ กับร่างสูงใหญ่ของ ราเชน อัลลาการ์ ที่เดิน

เข้ามาทันได้เห็นสีหน้าของตียากรยามได้เห็นของฝากจากเขา

ตียากรกัดริมฝีปากแน่น จ้องมองคนที่เดินเข้ามาด้วยสายตาแทบกินเลือดกินเนื้อ เมื่อคืนวานเขายังทำร้ายให้เธอเจ็บไม่พอ เช้าวันนี้ยังล่ำมเธอไว้เหมือนเธอเป็นนักโทษอีก

“คุณจะทำอะไรกับฉันกันแน่ ถ้าอยากจะทำก็ฆ่าให้ตายไปเลย หรือว่า ราเซน อัลอาการ์ ไม่แน่จริง”

“ไม่ต้องห่วง เธอได้ตายสมใจเธอแน่ แต่มันจะช้าๆ ตายอย่างทรมานอย่างเธอต้องตายทั้งเป็นเท่านั้นมันถึงจะสาสมกับสิ่งที่เธอทำได้” ราเซนเน้นเสียงหนักกับคำตอบ สายตาจ้องนิ่งไปยังหน้าตียากร ตอกย้ำให้หญิงสาวรู้ว่าคำพูดที่พูดออกมาั้นจริง อย่าท้าทาย

“ฉันไปทำอะไรให้คุณ!” หญิงสาวชักเสียงแข็งตอบกลับไปบ้าง เธอคิดจนปวดหัวไปหมดก็ยังคิดไม่ออก ว่าเคยไปทำอะไรให้ผู้ชายคนนี้ถึงได้โกรธแค้นเธอ

ราเซนปรายตามองตียากรด้วยสายตาเหยียดหยาม หล่อนคางหวาน เสน่ห์ยั่วผู้ชายไปทั่ว มันคงมากมายจนหล่อตนเองจำไม่ได้ หรือไม่ก็ไม่อยากจะทำ

“ผู้หญิงอย่างเธอมันก็ดีแต่กรี๊ดกรายวิ่งเข้าหาผู้ชายไปวันๆ ถามจริงๆ เถอะ เน้าๆ แบบนี้ยังคิดจะเร่ขายความสาวไปอีกนานเท่าไร? ขนาดเมื่อคืนคนที่ประมูลเธอได้ พอถึงนาทีสุดท้ายยังขยะเขยงเธอจนเอาไม่ลง ตอนนั้นมันคงหมดเวลาทองของเธอแล้วละ ตียากร เพราะเธอมันไร้ค่า ผู้หญิงข้างถนน!”

น้ำเสียงดูแคลนผสมกับถ้อยคำเหยียดหยามที่ ราเซน อัลอาการ์ พูดใส่หน้า ทำให้ตียากรตัวสั่นด้วยความโกรธจัด ปากบางแหม่มเข้าหากันจนแน่น มือทั้งสองข้างกำจิกไว้จนเล็บกดลงไปในผิวหนัง ก่อนจะตะโกนตอบกลับด้วยน้ำตานองหน้า

“ขยะเขยงฉันมากนักแล้วจะจับฉันมาทำไม ฉันไปทำอะไรให้คุณ

“ไปทำอะไรให้คุณ!”

ติยากรควบคุมตัวเองไม่อยู่หลังจากผ่านเหตุการณ์ร้ายๆ มาหลายครั้ง ก่อนจะโผล่เข้าหาชายหนุ่ม ทบตลึงไปไม่เลือกที่ ปากก็ร้องถามไม่หยุดว่าฉันไปทำอะไรให้คุณ

“หยุด! บอกให้หยุด!” ราเชนตะโกนลั่นเสียงห้วน ไม่เคยสักครั้งในชีวิตที่จะถูกผู้หญิงมาทوبيอย่างบ้าคลั่งแบบนี้

ติยากรไม่หยุด ไม่สนใจฟังคำพูดอะไรทั้งนั้น มือเล็กๆ ทบลงไปสุดแรงที่มี ราเชนกัดฟันกรอดๆ ใช้ความชำนาญที่มีมากกว่าจับข้อมือที่ทบลงมาสะเปะสะปะไว้ทิศทางเอาไว้จนแน่น ก่อนดึงร่างบอบบางเข้ามาปะทะออกกว้าง แต่อีกฝ่ายกลับดิ้นหนีสุดแรงและตะโกนร้องคำคำเดิมไม่มีหยุด

ชายหนุ่มขมวดคิ้วไม่พอใจ ส่งเสียงจ๊กจ๊กในลำคอว่ารำคาญร่างหนุ่มนี่เต็มทน

“ยังไม่หยุดอีกใช่ไหม หนึ่ง! สอง!”

ยังไม่ทันถึงสาม ริมฝีปากหยักสวยของคนทีพรำร้องตะโกน “ฉันไปทำอะไรให้คุณ” ก็ถูกคนตัวใหญ่กว่าบังคับให้ต้องหยุดร้อง

ราเชนประคบปากตนเองปิดปากที่ส่งเสียงร่ำร้องนำรำคาญ ติยากรตกใจร้องอู้อี้ดิ้นไปมา แต่ยิ่งดิ้นก็ยิ่งถูกรัดแน่นขึ้น หญิงสาวทำอะไรไม่ได้ นอกจากเฝ้าปากไว้สุดแรง ไม่ยอมให้ผู้ชายตรงหน้ารังแกให้เจ็บใจไปมากกว่านี้

หยดน้ำตาที่ ราเชน อัลอาการ์ สัมผัสได้บนใบหน้าของผู้หญิงที่ตนเองประณามด่า จดให้รู้ตัวว่าทำอะไรลงไป วบหนึ่งความรู้สึกแปลกที่ไม่เคยได้สัมผัสเข้ามากระทบในใจผู้นำอัลอาการ์ ก่อนมันจะมลายหายไปเมื่อนึกถึงความเลวที่ผู้หญิงคนนี้ก่อไว้

ต๊ับ! ราเชนผลักติยากรออกจากตัวอย่างรวดเร็วเหมือนคนที่ถูกของร้อน จนคนถูกผลักเซล้มลงไปกับเตียง

“เป็นบ้าอะไรขึ้นมา อยากเจ็บตัวหรือไง” ชายหนุ่มตะคอกใส่หน้า

ติยากรเสียงดัง

คนถูกถามไม่ตอบ ได้แต่เซิดหน้า ดวงตาทั้งสองข้างยังเต็มไปด้วย
หยาดน้ำตา แต่สายตากลับจ้องเขม็งไปยังผู้ชายปาเถื่อน คนที่เห็นเธอเป็น
เหมือนตัวอะไรสักอย่างหนึ่งบนโลกใบนี้

“ฮึ! ร้องให้ทำไม หรือเสียใจที่ฉันไม่ทำต่อ” ราเชนยังสาธคำพูดเจ็บๆ
ใส่ไม่มียั้ง “แล้วอย่าคิดว่าฉันจะนึกพิศواسเธอขึ้นมา ผู้หญิงแบบเธอเป็นได้
แค่ที่ระบายอารมณ์เท่านั้น จำไว้”

คำพูดดุจากปากผู้ชายตรงหน้าเป็นเหมือนมีดที่กรีดลงไปบนหัวใจ
ติยากรนิ่งเงียบไม่โต้ตอบ ความเจ็บปวดกัดกินใจจนเหนื่อยล้า หญิงสาว
เบนหน้าหลบสายตาร้าว เหนื่อยเกินกว่าจะรบกับผู้ชายร้ายๆ คนนี้แล้วใน
ตอนนี้

ความอึดอัดเข้าปกคลุมไปทั่วกระโหลก เมื่อคนหนึ่งไม่พูดด้วย อีกคน
หนึ่งอยากจะพูดแต่ไม่รู้จะพูดอะไร ยิ่งเมื่อเห็นใบหน้าจืดเจ๋นของคนที่ไม่
พูดด้วยเบี่ยงหน้าหลบแทน

“หึ!” เมื่อทำอะไรไม่ได้ราเชนจึงฮึดฮัด ก่อนหันไปตะโกนเรียกหญิง
รับใช้เสียงดัง “รีน่า รีน่า”

“อยู่นี่ค่ะ” รีน่าที่ยืนเฝ้าตาโตอยู่ไม่ห่าง ขานรับเจ้านายหนุ่มทันที
ราเชนหันขวับ ชะกัไปนิดหนึ่งเมื่อรู้ว่าเหตุการณ์เมื่อสักครู่มีคน
ร่วมรับรู้มาโดยตลอด “บอกผู้หญิงคนนี้ด้วยว่า อยู่ที่นี่ต้องทำอะไรบ้าง
จะมานั่งๆ นอนๆ กินแรงคนอื่นไม่ได้”

“ค่ะ คุณราเชน” รีน่าก้มหน้ารับคำ

“ให้เริ่มงานเลย เข้าใจไหม”

“ค่ะ” รีน่าพยักหน้า ยิ่งเห็นใบหน้าไม่สบอารมณ์ของเจ้านายหนุ่ม
ก็รีบก้มหน้ารอรับคำสั่งอย่างเดียว

ราเชนก้าวเดินผละออกมา ก่อนผ่านรีน่า เสียงย่ำคำสั่งดังขึ้นอีกครั้ง
“รู้ใช่ไหมอะไรควรพูด ไม่ควรพูด”

“คะ” เสียงตอบรับเบาหวิว จากนั้นผู้นำตระกูลอัลลาการก็ก้าวหนักรุด
เดินออกไป ทิ้งให้คนที่รู้ว่าอะไรควรพูด ไม่ควรพูด ถอนหายใจด้วยความ
โล่งอก

“คุณไม่เป็นอะไรนะคะ” ริน่ารีบสอบถามหญิงสาว

“ไม่ค่ะ บ้าจะเรียกสินหยะๆ ก็ได้คะ” ดิยากรผืนยิ้มตอบ พยายาม
ทำเหมือนคนเข้มแข็งไม่เป็นอะไร แต่แท้ที่จริงแล้วข้างในเธอเจ็บมากกับ
คำพูดที่ผู้ชายคนนั้นตอกใส่หน้า และการกระทำป่าเถื่อนของเขา

“คะ คุณสิน” หญิงวัยกลางคนยิ้มให้ รู้สึกถูกชะตา กับหญิงสาว
ท่าทางเศร้าๆ คนนี้ ยิ่งเห็นสิ่งที่เจ้านายหนุ่มทำกับเธอ ริน่าก็ได้แต่นึกสงสัย
และไม่อยากเชื่อว่าผู้หญิงคนนี้จะทำร้ายน้องชายเจ้านายได้อย่างนั้น

“ตกลงเจ้านายของบ้าให้สินทำอะไรคะ”

“งานทั่วไปนะคะ” ริน่าอ้อมแอ้มตอบไม่เต็มเสียง

“งานพวก หาบน้ำ ผ่าฟัน ทำนองนี้หรือเปล่าคะ” ดิยากรยิ้มหยัน
ยิ่งเมื่อเห็นริน่าพยักหน้า ก็ยิ่งสมเพศตัวเองมากขึ้น เธอน่าจะเชื่อพรสา
น้องสาวของเธอว่าจะมาทำไมลำบากลำบน ให้ลาออกไปเสีย เธอไม่น่าต้องเดิน
มาที่จามาลเพียงเพราะต้องการหนีปัญหาความขัดแย้งระหว่างเธอกับพี่สาว

ดิยากรก้มหน้านั่ง นึกถึงวันที่เธอออกเดินทางจากประเทศไทยมา
รัฐจามาล ไม่มีใครสักคนในวันนั้นนอกจากน้องสาวเพียงคนเดียวที่มาส่ง
และย้านักย้าหนาให้โทร หาทุกวัน ป่านนี้พรสาจะสงสัยบ้างไหมว่าพี่สาว
คนนี้หายไปไหน ถึงได้ขาดการติดต่อไปแบบนี้

วันนั้นทั้งวันดิยากรเดินลากก้าโลตรวนทองเสียงดังกรู๊งกริ้งไปทั่ว
ผืนทราย งานตักน้ำคืองานแรกที่ต้องทำ เธอต้องหอบถังน้ำใบใหญ่เดิน
ตามริน่าไปยังโอเอซิส และตักน้ำด้วยความยากลำบากเพราะข้อเท้าของเธอ
ถูกล่ามติดกันไว้ หญิงสาวต้องทนหิ้วถังน้ำที่บรรจุน้ำไว้เต็มถังมาใส่ยัง
อ่างน้ำที่เตรียมรอไว้ หลายครั้งที่ดิยากรเซล้มทำน้ำหกแล้วต้องกลับไป

เริ่มต้นตักใหม่ หญิงสาววนเวียนตักน้ำถึงแล้วถึงเล่าไม่ปรีปากบ่น จากเช้าจนถึงบ่ายคล้อยก็ยังตักน้ำไม่เสร็จ

“สงสารคุณติยากรนะ ตักน้ำทั้งวัน เดินก็ไม่สะดวก แถมเจ้านายยังย้ำเด็ดขาดห้ามใครพูดคุยด้วย เมื่อวานก็ที่แล้ว สั่งให้คนเฝ้าร้องเป่าปากชอบใจตอนอยู่บนเวที คุณราเชนนี่ช่างคิดจริงๆ นะพี่ แต่ละอย่างเด็ดๆ ทั้งนั้น” คามิกบ่นให้พี่ชายฟังหลังจากเห็นติยากรหิ้วถังน้ำเดินไปมาหลายต่อหลายรอบ

“เรื่องของเจ้านาย อย่าพูดมากเกินไป” เคนน์ตัดบท สายหน้าให้น้องชายหยุดพูด คามิกเป็นหนุ่มหล่ออารมณ์ดี นิสัยขี้เล่น จึงไม่น่าแปลกที่จะสงสารหญิงสาวที่กำลังถูกเจ้านายลงโทษในขณะนี้

“เฮ้อ ตัวกับอบบางเล็กน้อยเดียว หิ้วน้ำหนักขนาดนั้น น่าสงสารจริงๆ”

“คามิก” พี่ชายสะกิดเตือน เมื่อเห็นเจ้านายหนุ่มเดินเข้ามา

“มายืนทำอะไรอยู่แถวนี้” ราเชนถามสองพี่น้องคนสนิทที่ติดตามกันมาตั้งแต่ยังเด็ก เคนน์อายุมากกว่าเขาเพียงปีเดียว ความสัมพันธ์ระหว่างเจ้านายกับลูกน้องจึงออกไปในแนวเป็นทั้งเพื่อนและเจ้านาย ส่วนคามิกเป็นน้องชายคนเดียวของเคนน์ ชอบติดสอยห้อยตามพี่ชายไปด้วยทุกแห่งจึงกลายมาเป็นอีกหนึ่งคนสนิท และด้วยอุปนิสัยรักสนุก ขี้เล่นของคนน้องก็กลายเป็นข้อดีที่ทำให้บางครั้ง ราเชน อัลลอการ์ หายเครียดได้

“ดูสาวหิ้วน้ำครับ” คำตอบของคามิกเรียกอาการหันขวับมองตาชุ่นได้อย่างดีจากคนถาม

“โง่ หรือว่าอยากช่วย” น้ำเสียงไม่สบอารมณ์ของราเชน ทำเอาคามิกตอบไม่ถูก ได้แต่ส่ายหน้า

“เดินอ่อนปวกเปียก เป๋ไปเป๋มา แค้นน้ำไม่ก่อย่าง ตักตั้งแต่เช้าจนทำงานการอย่างอื่นไม่ต้องทำพอดี” ราเชนพูดเสียงขุ่นอย่างดูแคลนยามเห็นติยากรเดินเข้าไปมาพร้อมถังน้ำ หลายครั้งที่หล่อนล้มลงแล้วลุกขึ้นไปตักใหม่ววนเวียนแบบนี้หลายรอบเห็นแล้วขัดลูกตานัก

“ผู้หญิงก็อย่างนี้แหละ ทำให้ตัวเองดูบอบบางน่าสงสาร แต่ใครจะรู้ว่าเคลือบยาพิษไว้ทั้งตัว พวกนายสองคนก็ดูไว้เป็นตัวอย่าง หน้าตาสวยแต่งูพิษซัดๆ”

“คุณราเชนโดนกัดไปแล้วหรือครับ” คามิกโพล่งออกไปตามประสาคนปากไว ก่อนจะรีบหุบฉับเมื่อเห็นสายตาดูจริงจังของเจ้านาย

“คนที่โดนกัดปานนี้ยังไม่ฟื้นขึ้นมาเลยไง” ราเชนพูดเสียงแข็ง สายตาเบนจากคามิกไปจ้องคนที่เดินหิวถึงน้ำเหม็น ชำร่ายยังก้าวเดินเข้าไปหาจนเคนต์ต้องหันมามองหน้าน้องชายด้วยสายตาตุๆ

คามิกหัวเราะแกล้งเพื่อให้พี่ชาย ภายในใจนึกขอโทษหญิงสาว เขาไม่น่าไปจุดชนวนระเบิดเลย โดนอีกแน่ติยากร

จริงดังที่คามิกคาดไว้ว่าหญิงสาวต้องโดนอีกแน่ เพราะทันทีที่ราเชนถึงตัวติยากร ถึงหัวน้ำที่หญิงสาวเพียรบรรจงหิวมาตั้งไกล กลับถูกคนตัวโตชนจนน้ำกระฉอกออกไปกว่าครึ่ง

“เดินให้มันดีๆ สองตาที่มีหัดดูทางซะบ้าง หรือว่ามัวแต่ส่งสายตามองหาผู้ชายให้มาช่วย”

ติยากรมองหน้าผู้ชายเบื่องหน้า รู้ดีว่าโดนแกล้งแต่ทำอะไรไม่ได้ นอกจากมองตอบอย่างคนโกรธจัด มือบางกำหูถ่วงน้ำไว้จนแน่น

“ได้ผลไหม แผนการอ่อยผู้ชายของเธอ รู้สึกว่าภูมิคุ้มกันของผู้ชายที่นี่จะตินะ ไม่เห็นมีใครสนใจเธอสักคน หรือไม่ ผู้หญิงหลายๆ แบบเธอก็กลายเป็นตัวน่ารังเกียจของคนที่นี่ไปแล้ว”

โครม!

น้ำที่เหลือในถังถูกสาดใส่ผู้ชายที่ชอบหาเรื่อง พร้อมๆ กับเสียงใสของติยากรที่เอ่ยอย่างเดือดดาล

“เอาน้ำนี้ชำระปากสกปรก ความคิดชั่วๆ ออกจากหัวหลายๆ ของคุณ จะได้เป็นคนดีๆ เหมือนมนุษย์คนอื่นบ้าง”

“ติยากร!” ราเชนคำรามลั่นท่ามกลางความตกใจของทุกคนที่เห็น

เหตุการณ์ ไม่เคยมีใครสักคนที่หาญกล้าทำอย่างนี้กับผู้นำตระกูลอัลอาการ์
หญิงสาวเม้มปากแน่น เซ็ดหน้าขึ้นหลังรู้ว่าตนเองได้ทำอะไรลงไป
“เก่งนักใช้หม มานี้!”

ชั่วพริบตาเดียว ราเซนที่กำลังโกรธจัดก็กระชากหญิงสาวจนตัวปลิว
ไปตามแรงดึง ดิยากรพยายามขึ้นตัวไม่ยอม ราเซนร่ำอาญาการด้นรน
ทั้งที่ไม่มีทางหนีพ้น จึงตัวเตวหญิงสาวขึ้นพาดบาเดินออกไปตามทางที่
ดิยากรหิ้วถึงนำมา

“ปล่อยฉันนะ! ปล่อย!”

หัวทั้งผืนทรายตกอยู่ในความเสียบ ไม่มีใครกล้าเอ่ยปาก มีเพียงเสียง
ร้องของดิยากรและเสียงคำรามห้าวไม่พอใจของ ราเซน อัลอาการ์ เท่านั้น
ที่ดังก้องไปทั่ว

ราเซนแบกร่างดิยากรเดินกลับมายังโอเอซิส แล้วเดินลุยน้ำลงไป
ไม่สนใจคนบนบ่าที่พยายามดันหนี แม้เขาจะเตะได้ไม่ถนัดเพราะติดโซ่
เส้นหนา แต่มือที่เป็นอิสระกลับทุบลงไปไม่เลือกที่ บางครั้งก็โดนหลังราเซน
เต็มแรง ชายหนุ่มได้แต่กัดฟันด้วยความโมโห จนเสียงอึกสุดท้ายดังขึ้น ร่าง
บอบบางก็ลอยละลือลงสู่โอเอซิสทันที

“ตูม!”

ทันทีที่ร่างดิยากรกระทบผิวน้ำ เสียงตูมใหญ่เหมือนวัตถุหนักตกลง
ไปในน้ำก็ดังสนั่นไปทั่วทั้งบริเวณ หญิงสาวถูกคนแบกเหวี่ยงลงไกลง
พื้นน้ำอย่างแรงจนน้ำกระเซ็นกระจายไปทั่ว

ดิยากรตกใจที่จู่ๆ ร่างของเธอก็ลอยไกลงกลางอากาศก่อนจมดิ่งสู่
โอเอซิส โซ่ตรวนทองเส้นหนาหนักทำให้เจ้าตัวไม่อาจพลิกตัวขึ้นมาขึ้นได้
หญิงสาวพยายามลุกขึ้นยืน แต่ด้วยท่าที่ถูกเหวี่ยงลงน้ำจนจมไปทั้งตัว ผสม
กับความจุกที่ได้รับความหนักของโซ่ที่ขา ดิยากรจึงดิ้นทุรนทุรายอยู่ใต้น้ำ

ไม่ไหว...หายใจไม่ออก เธอกำลังจะตาย ดิยากรร่ำร้องอยู่ในอก
‘พ่อขา สา สิ้นลาก่อน สิ้นขอโทษ...’

ราเชนจ้องนั่งไปบนผิวน้ำ รอคอยเวลาที่தியากรจะขึ้นมาเหนือน้ำเพื่อ
หายใจ ความคิดในตอนนี้มีแต่การแก้แค้นเอาคืนสำหรับคนที่กล้ำกลืนน้ำใส่
เขา ถ้าหล่อนโผล่ขึ้นมาเขาจะจับหล่อนเหวี่ยงลงไปอีก ทำจนกว่าจะสาสมกับ
สิ่งที่หล่อนทำได้ แต่รออยู่ชั่วชีวิตใจ เจียบ...ไม่มีแม้แต่ความเคลื่อนไหวใดๆ
บนผิวน้ำ คิ้วหนาเริ่มขมวด มั่นแนบเกินไปที่หล่อนจะทนอยู่ได้น้ำ

“โอ้ไฉน!” ราเชนหัวเสีย รีบดำลงไปได้น้ำความหาร่างบอบบาง

ชายหนุ่มคว่ำจูดร่างที่แน่นิ่งขึ้นมาเหนือน้ำ ทันทีที่โผล่ขึ้นมาจากน้ำ
ใบหน้าதியากรซีดจนแลดูขาว ชำริมฝีปากยังแทบไม่มีสีเลือด มีเพียงลมหายใจ
เท่านั้นที่ทำให้ราเชนรู้ว่าหญิงสาวยังมีชีวิต

“บ้าจริง! தியாகர தியாகர தின் தின்!”

เคนน์และคามิกซึ่งเห็นถึงความผิดปกติรีบวิ่งเข้ามาช่วยเจ้านายหนุ่ม
ที่กำลังพาหญิงสาวขึ้นมาบนฝั่ง

“คุณราเชน ส่งมาให้ผมครับ” คามิกร้องบอก แต่ราเชนไม่ได้ส่งให้
ใคร กลับเดินอุ้มதியากรขึ้นมาจากน้ำด้วยตนเอง เมื่อถึงฝั่งจึงวางหญิงสาวลง

“หายใจอ่อนเกินไปนะครับ ผายปอดเถอะครับคุณราเชน” เคนน์รีบ
บอกเจ้านาย

ราเชนอึ้งเหมือนตัดสินใจไม่ถูก คามิกจึงเอ่ยแทรกขึ้น “คุณราเชน
งั้นผมทำเอง”

“ไม่ต้อง!” เจ้านายหนุ่มตอบกลับเสียงแข็ง ก่อนจะก้มลงผายปอดให้
หญิงสาวด้วยตนเอง เพียงสองสามครั้งதியากรก็ลำนน้ำออกมา นัยน์ตา
หวานลึ้มขึ้นพอดีกับที่ชายหนุ่มชะโงกหน้าก้มไปมองดู แล้วฝามือน้อยๆ ก็
ขัดเข้าให้ที่แก้มของ ราเชน อัลอาการ

“แปะ”

เสียงฝ่ามือกระทบแก้มเบาเหมือนเอามือไปแตะๆ เจ้าของแก้ม
ทั้งโมโหทั้งขาคคนที่ไม่มีแรงแล้วยังอวดเก่ง “เอาไว้ให้มีแรงก่อนดีกว่าไหม
หรือว่าอยากจับแก้มฉันจนอดใจไว้ไม่อยู่”

พูดจบก็อุ้มตียากรออกไปทันที ไม่สนใจทำที่ที่อีกฝ่ายเมินหน้าหนี เพราะไม่โห่กับคำพูดอันร้ายกาจของตนเอง

คามิกมองหน้าพี่ชายงๆ พูดแบบไม่มีเสียงให้พี่ชายร่วมรับรู้ “ไม่โกรธ?”

เคนส์ส่งสายตาดูๆ ให้น้องชายที่กลั่นินทาเจ้านายเกือบต่อหน้า แม้ตัวเองจะแปลกใจเหมือนน้องชายก็ตาม แต่ด้วยความที่เป็นคนไม่พูดมาก จึงเลือกที่จะเงียบขณะมองตามหลังเจ้านายที่เดินอุ้มหญิงสาวไป

“ฉันเดินเองได้” ตียากรพูดอื้ออึงไม่เต็มเสียงนัก เธอยอมรับว่าตอนนี้เธอไม่มีเรี่ยวแรงแม้แต่จะพูด ซ้ำยังแสบคอ ตา หู ปวดเมื่อยไปหมดทั้งตัว

“หิ แม่แต่จะพูดยังไม่มีแรง เธอจะอวดเก่งไปถึงไหน” ราเซนไม่สนใจอุ้มตียากรเข้าไปในกระโจมแล้ววางลงบนเตียงเล็ก ซึ่งครั้งนี้แม่จะไม่ได้วางอย่างนุ่มนวลเท่าไรนัก แต่ถ้าเทียบกับครั้งก่อนที่เหวี่ยงลงแล้ว นับว่าครั้งนี้ นุ่มนวลกว่ามากจนเทียบไม่ติด

“ไม่ต้องกลัวว่าฉันจะใจดีกับเธอ ฉันก็แค่ไม่อยากให้เธอตายเร็วนัก มันจะสบายเกินไปสำหรับผู้หญิงอย่างเธอ” ราเซนพูดทิ้งท้ายก่อนก้าวเดินออกไปอย่างรวดเร็ว ทิ้งให้คนฟังหน้าเสียวอยู่ภายในกระโจมเพียงคนเดียว

ตียากรถอนใจพลางคิดว่าปล่อยเขาไปเถอะ จะคิดอย่างไรก็ช่างเขา

เวลาผ่านไปสักพัก รินาก็เข้ามาในกระโจมพร้อมถ้วยยาขนาดใหญ่ “กินยากันไว้ก่อนนะคะคุณสิน คินนี่คงมีไข้ คุณราเซนสั่งให้ป่าต้มยาแล้ว กำชับว่าคุณต้องกินนะคะ ขมนิดหน่อย มันเป็นยาต้มพื้นบ้านแต่ได้ผลดีมาก”

ตียากรรับถ้วยยามา ปกติเธอเป็นคนว่านอนสอนง่าย มีแต่ช่วงนี้เท่านั้นที่รู้สึกว่ามันเริ่มเป็นคนมีปากเสียงขึ้นมาบ้างแล้ว ตียากรยกถ้วยยาขึ้นดื่มโดยไม่อืดออด แม้ว่ามันจะขมขนาดไหนก็ไม่ปริปากบ่น ทนดื่มไปจนหมดท่ามกลางรอยยิ้มดีใจของคนที่ยกถ้วยยามาให้

“กินอะไรสักนิดแล้วนอนพักนะคะ”

“สินไม่หิวค่ะ บ้าเอาไปเก็บถะคะ” หญิงสาวไม่รู้สึกลึกหิว เธอคงดื่ม
น้ำเข้าไปเยอะ ความอยากอาหารก็เลยไม่มี ในตอนนี้เธออยากนอนพักเท่านั้น
“แต่ว่าตอนกลางวันก็กินไปนิดเดียว เต็มจะเป็นลมไปนะคะ”
“สินไม่หิวจริงๆ ลีนอยากนอนค่ะ” พุดจบก็หลับตาลง ตัดบทให้รีน่า
รู้ว่าต้องการนอนจริงๆ

หญิงวัยกลางคนผู้ที่ได้รับมอบหมายหน้าที่ให้ดูแลเตียงรถนอนใจ
ลุกขึ้นเก็บถาดอาหารเดินกลับออกไปเงียบๆ

ตกตึกอากาศยามค่ำคืนกลางทะเลทรายเริ่มหนาวเย็น ดิยากรนอน
หนาวลั่น เริ่มไม่มีสติและพรั่นเพื่อตลอดเวลา รีน่าเห็นอาการคนบนเตียง
ทำทางน่าเป็นห่วงแม้ว่าจะกินยาไปแล้วแต่ก็ไม่ได้ช่วยอะไรมากนัก สองจิต
สองใจอยู่นานว่าจะไปรายงานเจ้านายดีหรือไม่ จนเมื่อเวลาผ่านไปอีกสักพัก
หญิงสาวก็ยังไม่มีความเห็นว่าอาการจะดีขึ้น จึงตัดสินใจรีบเข้าไปรายงานราเซน
ที่กระโหลกข้างๆ ทันที

ราเซนรีบรุดเข้ามาดูอาการ คิ้วหนาขมวดมุ่นเมื่อเห็นดิยากรนอน
ตัวลั่น ปากบางเพื่อพรั่นเบาๆ เรียกหาคนนั้นคนนั้นจนวายไปหมด จนมาถึง
ประโยคแผ่วเบาที่ทำเอาราเซนถึงกับส่ายหน้ามองอย่างระอาใจ

“ราเซนคนใจดำ พ่อขาไล่เขาไปที่ เขาจะฆ่าสิน”

“ฮึ ฉันจะฆ่าเธอตอนไหนกัน แม่คนขี้ฟ้อง” ชายหนุ่มทรุดตัวลงนั่ง
ข้างดิยากร เอื้อมมือไปแตะหน้าผากคนเพื่อ เมื่อเห็นว่าหญิงสาวตัวร้อนจัด
ไบหนักก็ขมิบลงทันที

“รีน่า! ยาได้หรือยัง” ราเซนตะโกนเรียกหารีน่าดังลั่น

“ยาได้แล้วค่ะ” รีน่าเดินแกมวิ่งเข้ามา ยื่นยาสองสามเม็ดให้เจ้านาย
หนุ่มด้วยมือที่สั่นนิดๆ

ราเซนพยุงดิยากรให้ลุกขึ้นนั่ง ก่อนเอื้อมมือมารับยาจากรีน่าและ
พยายามจับยากรอกใส่ปากคนที่เบือนหน้าหนีทั้งที่ไม่รู้สึกลึกหิว ชายหนุ่ม
พยายามอยู่หลายครั้งแต่ดิยากรหันหน้าไปมา ทำให้ความอดทนที่มีน้อยอยู่

แล้วหมดลง จึงอดไม่ได้ที่จะเอ็ดใส่คนจับใช้ “ตื้อมากๆ เดี่ยวจะโดน”

“กินซะ อย่าตื้อ” เสียงบังคับกบฏๆ ของราชนที่สั่งคนเป็นใช้ได้ผล ไบหน่าที่หันไปหันมาหยุดนิ่งยอมกลืนยาแต่โดยดี เหมือนรับรู้ในคำสั่งที่เยียบขาดนั้น

“ตีมาก กลืนน้ำด้วย” ราชนป้อนน้ำให้คนป่วยที่เชื่อฟังด้วยท่าทางที่พยายามอ่อนโยน แม้มันจะดูแข็งกระด้างไปบ้างแต่ก็ไม่ดูตันเหมือนทุกครั้ง

“รีนา ไปนอนพักเถอะ อีกไม่นานก็เข้าแล้ว” ชายหนุ่มหันไปบอกรีนา ที่ยืนรอรับคำสั่งอยู่ไม่ห่างนัก

“ไม่เป็นไรค่ะ คุณราชนไปพักเถอะ”

“ไปพัก” สองคำสั้นๆ ห้วนๆ จากปากเจ้านายหนุ่ม ทำเอาหญิงวัยกลางคนรีบเดินออกนอกกระโจมไปอย่างรวดเร็ว

ราชนประคองเตียงารให้ล้มตัวลงนอน และในทันทีที่หลังแตะเตียง เสียงพึมพำของเจ้าตัวก็เอ่ยขึ้น “พ่อขา เขาสั่งสินอีกแล้ว”

“เสียบ! แล้วนอนเดี๋ยวนี้” คราวนี้ราชนตวาดสั่งเสียงดังลั่น

“ค่ะพ่อ เสียบ”

“เออ! ให้มันได้อย่างนี้สิ” ชายหนุ่มอดยิ้มไม่ได้กับเสียงจิ้งจกของคนเพื่อในประโยคสุดท้าย รอยยิ้มน้อยๆ ปรากฏตรงมุมปากเพียงชั่วครู่ก่อนจะจางหายไปอย่างรวดเร็ว

ราชนเฝ้ามองไบหน่านวลที่ตอนนี้เริ่มมีสีเลือดขึ้นมาบ้างหลังจากกินยาไปได้สักพัก ในใจนึกขันที่เจ้าหล่อนนึกว่าเขาเป็นพ่อ และไม่เพื่อคำพูดได้ออกมาอีกเลยหลังจากตกปากรับคำว่าจะเสียบ

“เธอว่าง่ายอย่างนี้เสมอหรือเปล่า ฮี”

ราชนเอื้อมมือไปอังหน้าผากม่นอีกครั้งเพื่อวัดระดับความร้อน เมื่อเห็นว่าไข้ลดแล้วจึงเบาใจ แต่มือที่อังหน้าผากยังไม่ขยับห่างออกจากไบหน่าคนที่นอนซมด้วยพิษไข้ กลับได้มือไปตามแถมเบาๆ ก่อนจะสะดุ้งสุดตัวเหมือนถูกจับได้เมื่อมือเล็กๆ บอบบางของติยากรคว้าห่มบ่าที่มือ

ของเขา ชายหนุ่มรีบมองหน้าติยากรเมื่อเห็นว่าหญิงสาวยังหลับเหมือนเดิม ก็เผลอถอนใจเบาๆ พร้อมกับมองมือตัวเองที่ตอนนี้ถูกอีกฝ่ายเอาไปแนบ แก้มแล้วพลิกตัวนอนหนุนมืออยู่อย่างนั้น

“ยั่วเก่งนักนะ”

ราเชนชมวดคิ้วพึมพำ แต่ไม่ได้ดึงมือออก ปล่อยให้มือของตนเองแนบแก้มคนร่างบางอยู่อย่างนั้น ‘ช่างเถอะ ปล่อยให้สักวัน ถือว่าชดเชยที่ฉันทำเธอไม่สบาย’

ผ่านไปสักพัก เมื่อผู้นำอัลอาการเห็นว่าใช้ของหญิงสาวลดลงอยู่ในระดับที่น่าพอใจ จึงล้มตัวลงนอนข้างที่ยังว่าง คิดในใจว่าจะนอนพักสักนิดก่อนที่จะถึงรุ่งเช้า และก็เป็นอีกครั้งหนึ่งที่ราเชนต้องชมวดคิ้วจนยุ่งเมื่อคนข้างๆ พลิกตัว ครั้งนี้หญิงสาวซุกเข้าหาอกเขาพอดีบอดี้ ชายหนุ่มถอนใจเฮือกใหญ่มองนางยั่วที่อยู่ในอ้อมอก ช่างเถอะ เห็นแก่ที่ว่าไม่สบายไม่มีสติ ถ้าสบายดีอย่าได้คิดว่าเขาจะเมตตาลดตัวลงมาขนาดนี้

ราเชนถอนใจ ตวัดเอวคนป่วยเข้ามาอกอดให้กระชับแน่นขึ้น ‘ช่วยไม่ได้จริงๆ นะติยากร เธออยากเสนอตัวเองทำไม’ แล้วชายหนุ่มก็หลับตาลงนอนตามคนในอ้อมกอดไป

ใกล้รุ่งสาง เคนน์และคามิกเดินตามหาเจ้านายที่ไม่รู้ว่าหายไปไหน เพราะทุกวัน ราเชน อัลอาการ มักตื่นก่อนดวงอาทิตย์ขึ้นเสมอ ยิ่งยามที่อยู่ในทะเลทราย การได้นั่งดูแสงอาทิตย์จับขอบฟ้าคือสิ่งที่เจ้านายหนุ่มโปรดปรานเป็นที่สุด ดังนั้นเมื่อไม่เห็นเจ้านายในเช้าวันนี้ ทั้งสองจึงเกิดความสงสัย และเดินสอบถามคนอื่นๆ ไปทั่ว แต่ก็ไม่มีใครพบเห็น จนกระทั่งคามิกเห็นร่ายน่ายืนลึงเลอยู่หน้ากระโจมของหญิงสาวชาวไทย ทั้งสองคนจึงเดินเข้าไปสอบถาม

“รีน่า ทำไมไม่เข้าไปดูคุณติยากร” เคนน์ถามคนที่ยืนรีๆ รอๆ อยู่หน้ากระโจมมาได้สักพัก

“เข้าไม่ได้ค่ะ เอ่อ...คือ คุณราชนสั่งให้ออกมา”

“คุณราชน อยู่ข้างใน?” คามิกถามด้วยน้ำเสียงแปลกใจ และหันมามองหน้าพี่ชาย

“ตั้งแต่เมื่อไหร่” เคนน์ถามต่อทันที

รีน่ามองหน้าทั้งสองคน ก่อนจะเอ่ยตอบ “ตั้งแต่เมื่อกลางดึกค่ะ”

“ทวนหูจริง จะยืนคุยกันอีกนานไหม” น้ำเสียงทวนๆ ที่คุ้นเคยเป็นอย่างดีดังลวดออกมาจากด้านในกระโจม ราชน อัลอาร์ก ก้าวเดินออกมาโบกหน้าชายหนุ่มบึ้งตึงเมื่อเห็นทั้งสามคนยืนนอกกันอยู่

คามิกยืนงงทำหน้าสับสนเหมือนไม่เชื่อในสิ่งที่เห็น จนราชนต้องถลึงตาดูๆ มองกลับด้วยความไม่สบายอารมณ์

“ตกลงจะคุยกันต่อใช่ไหม จะได้ปล่อยให้คุยกัน เชิญ” พุดจบก็เดินผละออกมาพร้อมกับนิกกรุ่นๆ ในใจ ยิ่งเห็นหน้าตาของคามิกแล้วก็ยิ่งอารมณ์เสีย แต่เมื่อเดินออกไปยังไม่ทันถึงสามก้าวก็หันกลับมาสั่งรีน่าด้วยน้ำเสียงที่ห้วนสนิท

“รีน่า เข้าไปดูหล่อนเอาไว้ด้วย เกิดเข้านี้จะเป็นจะตายขึ้นมาอีกก็ช่วยส่งเคราะห์ให้เลยแล้วกัน”

“ค่ะ” รีน่ารับคำ รีบจำเดินเข้าไปในกระโจมอย่างรวดเร็ว ทิ้งให้สองพี่น้องยืนนิ่งอยู่หน้ากระโจม จนราชนต้องถามเสียงขุ่นใส่

“คามิก นายจะยืนเฝ้าทั้งวันใช่ไหม”

“เปล่าครับ เปล่าครับ” คามิกรีบตอบพร้อมส่งยิ้มให้ แต่ราชนไม่ยิ้มรับ แถมยังตีสีหน้าไม่สบายอารมณ์ใส่

คามิกรีบหุบยิ้มทันที ได้แต่แอบบ่นในใจ ‘ยืนกันอยู่สองคนแท้ๆ แต่โดนด่าอยู่คนเดียว ให้มันได้ยังนี่สิ’

ชายหนุ่มบ่นพลางส่ายหัวก่อนรีบก้าวตามเจ้านายหนุ่มที่เดินนำลืวออกไปพร้อมกับพี่ชายตนเอง

“คุณราชนครับ คนของซิคซาออส่งข่าวมาว่าพรุ่งนี้ซิคจะเข้ามาที่นี่

ครับ” เคนน์รายงานข่าวสำคัญที่เพิ่งได้รับมาตอนเช้ามืดให้ราเซนรับรู้

“บอกคนของเราเตรียมต้อนรับด้วยแล้วกัน” ราเซนพยักหน้า รอยยิ้มยินดีปรากฏบนใบหน้า ซิคซาออลเป็นหนึ่งในผู้นำรุ่นใหม่ที่มีอิทธิพลมากที่สุดคนหนึ่งของจามาล ครอบครัวของซิคซาออลและราเซนสนิทกันมาตั้งแต่รุ่นพ่อที่เป็นเพื่อนรักเพื่อนตายกัน ทำให้ราเซนและซิคซาออลรู้จักและสนิทสนมรักใคร่ดุจพี่น้องแท้ๆ ซิคซาออลมีอายุมากกว่าราเซนสองปี ชายหนุ่มจึงนับถือซิคซาออลเสมือนเป็นพี่ชายและเพื่อนรัก หากในจามาลมีผู้ใดที่กล้าขัดใจ ราเซน อัลอาร์ก ก็คงมีแต่ซิคซาออล ราบิน เพียงแค่คนเดียวเท่านั้น

หญิงสาวที่นอนชมเพราะพิษไข้หลับๆ ตื่นๆ เกือบตลอดทั้งวัน ตียากรยังคงมีอาการอ่อนเพลียอย่างเห็นได้ชัด และวันนี้ทั้งวันตั้งแต่ที่ราเซนเดินออกไป ก็ไม่ได้กลับเข้ามาในกระโจมที่พักของหญิงสาวอีกเลย มีเพียงรีน่าเท่านั้นที่คอยนั่งเฝ้าอาการคนในกระโจมตามคำสั่งของราเซน

ช่วงหัวค่ำรีน่านำอาหารม้อเย็นมาให้ ตียากรได้แต่ส่ายหน้าแล้วหลับตาลงนอนต่อ รีน่ามองอย่างถอนใจ ทั้งเช้าและกลางวันหญิงสาวกินอาหารได้น้อยมาก แต่จนปัญญากับความดื้อของอีกฝ่ายที่ไม่ยอมกิน จึงเดินถือถาดอาหารถอยกลับไป และบังเอิญราเซนเดินสวนเข้ามาในกระโจมพอดี

ราเซนจ้องมองถาดอาหาร “กินหรือยัง”

“ยังค่ะ” รีน่าก้มหน้าตอบไม่เต็มเสียงนัก

“แล้วจะเอาออกไปไหน”

“เอ่อ คุณสินไม่กินค่ะ จะเอาไปเก็บ”

ราเซนก้าวพรวดๆ ไปหาคนที่นอนหลับตา หญิงสาวรู้ทั้งรู้ว่าคนไม่พึงประสงค์อยากเจอเข้ามาในกระโจมแล้ว แต่ด้วยความที่ไม่อยากเห็นหน้าจึงแกล้งทำเป็นนอนหลับ

“ฉันรู้ว่าเธอยังไม่หลับ ลูกขึ้นมากิน ก่อนที่ฉันจะจัดการให้เธอกินด้วยตัวเอง”

เคย...เงียบ ไม่มีเสียงตอบรับจากคนที่นอนหลับตาอยู่บนเตียง

“แน่ใจใช่ไหมว่าจะทำแบบนี้”

ติยากรยังคงนิ่งเงียบเหมือนเดิม มีเพียงหัวใจเท่านั้นที่เต้นแรงขึ้น

ราเชนรู้ว่าคนบนเตียงแกลังหลับทำเป็นไม่ได้ยิน เขาเห็นเปลือกตาหญิงสาวกระตุกเล็กน้อยกับคำพูดของเขา แต่เจ้าหล่อนก็ยังทำอวดเก่งต่อราเชนยิ้มเยาะในใจ ‘เดี๋ยวก็รู้ว่าใครจะเป็นฝ่ายชนะ นึกหรือว่าทำแบบนี้จะตบตาคอนอย่าง ราเชน อัลอาการ์ ได้’

คนที่จะเป็นฝ่ายชนะพักหน้าให้รีบนำนาถดาอาหารมาให้ จากนั้นสิ่งที่ติยากรไม่คาดคิดก็เกิดขึ้น ราเชนไม่พูดจาอะไรอีก นอกจากเอื้อมมือมาบีบปากเธอให้เผยออกแล้วยกถ้วยน้ำแกงกรอกปากทันที น้ำแกงไหลลงแบบพรวดพราดจนหญิงสาวถึงกับสำลัก สะดุ้งสุดตัวต้องรีบล้มตา

เสียงไอสำลักน้ำแกงของติยากรดังลั่นกระโจมหลายครั้ง จนเจ้าตัวต้องลุกขึ้นมาล้างทำความสะอาดใส่ผู้ชายที่นั่งมองอยู่อย่างเยาะเย้ย

“กินซะ เธอน่าจะรู้ว่าเปลี่ยนเป็นอาหารที่เหลือ จะยิ่งกว่านี้” ราเชนยิ้มร้ายกาจใส่ติยากร

“ยังอีก หนึ่ง! สอง!” เสียงนับตัวเลขดังๆ กระตุ้นเตือนให้ติยากรเอื้อมมือไปหยิบช้อนมาตักข้าว

หญิงสาวตักข้าวใส่ปากอย่างขัดเคือง โกรธผู้ชายตรงหน้าแต่ก็ทำอะไรไม่ได้ นอกจากเคี้ยวข้าวระบายนความอึดอัด

“กินให้หมด เข้าใจไหม” ราเชนสั่งเสียงห้วนเหมือนเดิม มือของติยากรกำช้อนแน่น แม้ชายหนุ่มจะเห็นปฏิกิริยาของหญิงสาวแต่ไม่เห็นใจ กลับรู้สึกยินดีที่เห็นอีกฝ่ายออกอาการโมโหแต่ทำอะไรไม่ได้

ติยากรกินข้าวจนหมดตามคำสั่ง รู้ดีว่าถ้าไม่ทำเธอต้องโดนผู้ชายปาถ่อนจัดการตามวิธีเถื่อนๆ ของเขา เขาอาจจะจับตัวเธอไว้แล้วใช้กำลัง

กรอกข้าวใส่ปาก หรือไม่บางทีเขาอาจจะละเลงข้าวที่หน้าเธอไปแล้วสั่งให้เธอไปนอกกระโจม บังคับให้เธอกินข้าวต่อหน้าคนอื่น ให้เธอได้อับอายขายหน้า คนเถื่อนอย่างนี้ทำได้ทุกอย่างกับผู้หญิง ในหัวใจดำๆ แบบนั้นไม่มีความเมตตาหรือสงสารสักนิด

“ดี” น้ำเสียงเหมือนชมเชยของราเซนเมื่อเห็นติยากรกินข้าวจนหมด เป็นเพียงเสียงลวงโลก ก่อนที่ประโยคถัดมาจะเชือดเฉือนหัวใจของหญิงสาวเหมือนเดิม “อตะๆ อยากๆ เตี้ยวจะตายเร็วเกินไป ถ้าอยากอดข้าวจนตายก็ไปตายที่อื่น ทะเลทรายจามาจะไม่ต้อนรับร่างสกรของเธอ”

ติยากรจ้องเขม็งไปยังราเซน สายตาส่อแววเดือดดาลกับคำพูดเหล่านั้น ถ้าจะมีใครในโลกปากคอร้ายกาจเป็นที่หนึ่ง เธอจะยกตำแหน่งนี้ให้ ราเซน อัลลาการ์ แคมฟวงด้วยตำแหน่ง ปาเถื่อน ใจดำ โหดเหี้ยม และอีกสารพัดเลวร้าย

“มองทำไม มีปัญหาอะไร” ราเซนมองสบตาหญิงสาวเขม็ง สายตาคมกริบขึ้นนั้นทำเอาติยากรรู้สึกทั้งร้อนทั้งหนาวในเวลาเดียวกัน สุดท้ายก็ต้องรีบหลบสายตาคมดุของผู้ชายตรงหน้าด้วยการหันหน้าไปทางอื่น

“หึๆ” เสียงหัวเราะต่ำๆ เหมือนผู้ชนะดั่งเย้ยทันที ติยากรเฝ้าปากแน่น

“टकतवความสบายในวันนี้ให้พอแล้วกัน พรุ่งนี้ฉันมีงานพิเศษเตรียมไว้สำหรับเธอโดยเฉพาะ รับรองเธอต้องชอบมันแน่ ติยากร” ราเซนใช้น้ำเสียงถากถางพูดใส่หญิงสาวที่ไม่ยอมหันมามองหน้า

“รีน่า ดูผู้หญิงคนนี้เอาไว้ แล้วพาไปพบฉันที่กระโจมก่อนอาทิตย์ขึ้น”

“คะ” รีน่ารับคำสั่ง มองตามเจ้าหน้าที่เดินลี้วหายออกไปจากกระโจม

“เจ้าหน้าที่จะให้สินทำอะไรหรือคะ”

“ป้าก็ไม่ทราบเหมือนกันคะ คุณสินพักผ่อนให้มากๆ เอะคะ พรุ่งนี้จะได้มีแรง เตี้ยวป้าไปเอาน้ำมาให้เช็ดตัวดีกว่านะคะ เลอะหมดแล้ว คุณสินจะได้นอนสบาย”

ติยากรพยักหน้า รีบนำเงินออกไปเตรียมน้ำให้ คนที่นั่งอยู่ในกระโจมคนเดียวถอนหายใจด้วยความกลุ้มใจ ไม่รู้ว่าพรุ่งนี้ตัวเองจะต้องเจอกับอะไรที่ผู้ชายปาเถื่อนคนนี้เตรียมไว้จัดการเธอ หวนคิดถึงเมื่อคืน เธอฝันดีจนไม่อยากตื่นขึ้นมา ในความฝันพ่อป้อนยาให้และนอนกอดเธอเอาไว้ทั้งคืน มันเป็นเรื่องที่ไม่ได้เกิดขึ้นมานานมากแล้วตั้งแต่พ่อแต่งงานใหม่ นึกอยากให้ตัวเองกลับไปเป็นเด็กๆ อีกครั้งที่มีทั้งพ่อแม่และน้องอยู่กันพร้อมหน้าพร้อมตา หญิงสาวนั่งเหม่อเฝ้าถามตัวเองอย่างเศร้าๆ ตอนนี้อย่างไรจะคิดถึงเธอบ้างไหมนะ

คนที่เพิ่งฟื้นไข้ถูกปลุกแต่เช้ามีด และถูกจับแต่งตัวด้วยชุดของชาวจามาลซึ่งมีลักษณะเป็นเสื้อตัวยาวเนื้อนุ่มสีน้ำตาล ติยากรมองชุดที่อยู่บนเรือนร่างของตนเอง ถ้าเธอไม่ถูกจับตัวมา เธอคงชื่นชมกับเสื้อผ้าพื้นเมืองของชาวจามาลได้มากกว่านี้

รีนพาติยากรเข้ามาในกระโจมของเจ้านายตามคำสั่งสุดท้ายเมื่อเย็นวาน หญิงสาวชาวไทยอดรู้สึกแปลกใจไม่ได้ที่ผู้ชายคนนั้นพักในกระโจมหลังข้างๆ เห็นเกลียดเธอหนักหนา ทำไมไม่ย้ายไปอยู่ให้ไกลกันคนละฝั่ง หญิงสาวเผลอค้อนไปยังเตียงขนาดใหญ่ที่ตั้งอยู่กลางกระโจม ก่อนถูกทิ้งให้นั่งรอเจ้าของกระโจมที่หายไป

ติยากรเหลียวมองไปรอบๆ เหมือนค้นหาอะไรบางอย่าง ก่อนจะเหลียวไปเห็นแสงวาววับใต้หมอนใบใหญ่ จึงยืมเดินไปหยิบมีดเล่มเล็กที่ซุกอยู่ใต้หมอนออกมา

“ทำอะไร” เสียงท้าวๆ ดังขึ้นจากทางด้านหลัง หญิงสาวสะดุ้งรีบหยิบมีดขึ้นมาถือไว้ทันที ก่อนจะหันมาประจันหน้ากับคนที่ยืนหน้าบึ้งตึงอยู่ด้านหลัง

ราชชนดินเข้ามาในกระโจมและเห็นเหตุการณ์ทั้งหมด เห็นแม้กระทั่งรอยยิ้มดีใจของติยากรยามเห็นมีดประจำตัวอันเล็กที่มีสัญลักษณ์อัลฮาการ์

ติดบนด้ามที่เขาว่ามันทิ้งไว้

“วางมันไว้ที่เดิม”

“ไม่!” ตียากรตอบเสียงหนักแน่น

“วาง...มัน...ไว้...ที่...เดิม” ราเชนเน้นคำพูดอีกครั้ง ช้าและชัดด้วยเสียงหนัก บ่งบอกว่าเริ่มอารมณ์เสียกับคำตอบของผู้หญิงตรงหน้า

“ไม่!” คำตอบหนักแน่นยิ่งกว่าเดิม ตียากรเริ่มรู้สึกปลอดภัยเมื่อมีอาวุธอยู่ในมือ ยิ่งเมื่อเห็นอีกฝ่ายหยุดยืนนิ่งไม่ขยับเดินเข้ามาใกล้อีก ก็ยิ่งเริ่มมั่นใจในตัวเองมากขึ้น

“ส่งฉันกลับบ้านเดี๋ยวนี้!” หญิงสาวขอเป็นคนออกคำสั่งบ้าง แม่นใจจะลั่น แต่พยายามทำเป็นพูดเสียงแข็งใส่ “ไม่อย่างนั้นฉันจะ...”

“จะทำอะไร” ราเชนถามกลับเสียงห้วน

“ฉันก็จะ...จะ...แทงคุณนะสิ” มีดในมือถูกชูขึ้นเป็นการข่มขู่อีกฝ่าย

“เหรือ...” ราเชนพยักหน้าลากเสียงยาวเกมขบขัน ก่อนเปลี่ยนมาเป็นตวาดใส่เสียงกร้าว “วางมันลง!”

คนถือมีดสะดุ้งตกใจกับเสียงตวาดที่ดังก้องไปทั่วกระโจม มือที่จับมีดด้ามเล็กไว้สั่นจนเห็นได้ แต่ยังไม่ยอมวางลงตามคำสั่ง

“แน่ใจใช่ไหม ว่าจะไม่วาง” ราเชนตวาดถามอีกครั้งเหมือนลองใจ สายตาดุดันจ้องไปยังดวงตาฝ่ายตรงข้ามที่กำลังถือมีดส่ายไปมา

ตียากรพยักหน้าแทนคำตอบ เมื่อวานนี้เธอไม่สบายเลยอ่านอนซอนง่าย แต่ตอนนี้สถานการณ์ของเธอกำลังเป็นต่อ เธอมีอาวุธอยู่ในมือ แต่ราเชนมือเปล่า ฉะนั้นทำไมจึงต้องกลัว

“หนึ่ง”

ตียากรเริ่มนับนิ้วติดกับการนับเลขหนึ่งดังๆ

“สอง”

ตียากรเริ่มปากสั่น แม่นใจจะย่ำกับตัวเองไม่ให้กลัว แต่ความกลัวที่ก่อตัวขึ้นเริ่มทำให้ตียากรมือไม้สั่น แต่ด้วยศักดิ์ศรีบวกแรงฮึดสุดท้าย

จึงตะโกนใส่หน้าอีกฝ่าย “หยุดเลย ฉันไม่กลัว จะนับถึงล้านฉันก็ไม่กลัว”

“อย่าเข้ามานะ ฉันแทงจริงๆ ด้วย” ตียากรชูมือเห็นราเซนเริ่มขยับตัว
เจ้าของมิดยัม และมันเป็นยัมที่เย็นเฉียบ ยัมแบบเสื้อจ้องตะครุบ
เหยื่อ และเหยื่อผู้เคราะห์ร้ายคงหนีไม่พ้นผู้หญิงที่กำลังยืนอวดเก่งอยู่
ตรงหน้า

จากนั้นสิ่งที่เกิดขึ้นตามมาหลังรอยยัมเย็นเฉียบรวดเร็วมาก ราเซน
เพียงแค่ขยับตัวเล็กน้อยก็เข้าถึงตัวตียากร มือใหญ่ตัวดพริกข้อมือบางอย่าง
รวดเร็วและแย่งมิดมาครอบครองได้ง่ายดาย ใช้เวลาทั้งสิ้นไม่ถึงห้าวินาที
และกว่าตียากรจะทันรู้สึกตัวอีกครั้ง มิดเล่มเล็กที่เคยอยู่ในมือก็กลับคืนไป
หาเจ้าของคนเดิมแล้ว

ตียากรยืนนิ่ง ไม่อยากเชื่อ นึกไม่ถึงว่าเธอจะเสียมิดไปได้ง่ายดาย
ขนาดนี้

“ฮึ!” น้ำเสียงขึ้นจมูกดังเหมือนเยาะเย้ย ตียากรเหม่อปากรู้ว่าตัวเอง
ต้องโดนลงโทษจากผู้ชายป่าเถื่อนคนนั้นแน่

ราเซนเอื้อมมือข้างที่ว่างตัวัดเอาผู้หญิงอวดดีเข้ามาแนบลำตัว ตียากร
ตกใจสับสนสุดตัวสุดแรง แต่ไม่สามารถต้านทานแรงรัดแข็งเกร่งจากอ้อมแขน
ของคนตัวสูงใหญ่ได้ ยิ่งเมื่อเห็นสายตาที่มองเธอราวกับไฟเผาเผา คนถูก
มองก็ยิ่งตัวสั่น เร็วแรงที่มีพลันหายไปจนหมด ปลอ่ยให้อีกฝ่ายออกแรง
รัดตามแรงอารมณ์จนเธอแทบขาด

“เก่งนักใช้ไหม” เสียงหัวต่ำดังข้างโอบุ หญิงสาวเบี่ยงหน้าหลบ
ไม่กล้าสบตา

“ทำไมไม่ตอบ” ราเซนตะคอกถาม แต่ตียากรนิ่งเฉย

“มองหน้าฉันแล้วตอบมา เก่งนักใช้ไหม!” เสียงตะคอกถามดังลั่น
อีกครั้ง ชายหนุ่มไม่ชอบคนขัดใจ แต่ผู้หญิงคนนี้ช่างเป็นคนที่ทำให้เขาโกรธ
ได้เสมอ และเมื่อคนอย่าง ราเซน อัลอาการ์ โกรธเมื่อใด เมื่อนั้นต้องมี
คนเจ็บตัว และครั้งนี้คนที่เจ็บตัวก็คือหญิงสาวที่อยู่ตรงหน้า

ราเซนยกมือที่ถือมีดขึ้นมา ไล่มีดเล่มเล็กไปตามใบหน้าคนที่ยังยืน
นิ่งเฉย

“จะดีไหม ถ้ามีดเล็กเล่มนี้ฝากรอยแผลเล็กๆ ไว้เตือนความจำคน
อวดเก่ง”

คนอวดเก่งแหมปากแน่น ไม่ตอบไม่มองหน้า เธอรู้ผู้ชายคนนี้ต้องการ
ให้เธอยอมก้มหัวให้ ถึงได้วางท่าใช้กำลังข่มเธอทุกครั้งที่เธอไม่ทำตามความ
ต้องการหรือขัดคำสั่ง ตียากรเลือกที่จะนิ่งเฉย ไม่สนใจมีดเล็กที่กำลังเลื่อน
ไปตามแก้มเบาๆ

ราเซนออกแรงรัดเอวตียากรแน่นขึ้นเมื่อเห็นหญิงสาวยังวางท่า
นิ่งเฉย ไม่กลัวเหมือนคนกำลังต่อต้านคำสั่ง ผลจากการออกแรงรัดทำให้
ร่างของหญิงชายหนึ่งหญิงสนิทแนบแน่น ตียากรพยายามออกแรงขัดขึ้น
แต่ได้เพียงเล็กน้อยแล้วต้องหยุดชะงัก เมื่อรู้ว่ายิ่งดันเธอกับเขาก็ยิ่งแนบแน่น
กันขึ้นไปอีก

“ชอบยั่วนัก ดิ้นสิ ดิ้นมากๆ เพื่อฉันจะช่วยสงเคราะห์ให้เธอ”

“ความคิดต่ำช้า!” ตียากรกระซกเสียงเมื่อหมดความอดทน เธอ
โกรธผู้ชายความคิดเลวร้ายคนนี้เป็นอย่างมาก

“ฉันรู้ทันเธอใช้ใหม่ถึงได้ทำเป็นโมโห เธอนี้เจ้าแผนการจริงๆ คิดจะ
ใช้ตัวเข้าแลกเพื่อให้ฉันปล่อยเธอไป แผนสูงใช้ได้ แต่ฉันขยะแขยงเธอมาก
จนเอาไม่ลง” ราเซนแน่นย้ำประโยคสุดท้าย พลังกวาดสายตามองทั่วร่าง
หญิงสาวอย่างเยาะเย้ย

“ขยะแขยงฉันก็ปล่อยสิ ปล่อยนะ ปล่อย!” ตียากรโกรธจนหน้าแดง

“ทำไมฉันต้องเชื่อเธอด้วย” ราเซนไม่ปล่อย แถมยังส่งยิ้มเย้ยมากำหนด
ให้ผู้หญิงที่ใบหน้าแดงก่ำเต็มไปด้วยความโกรธ

ตียากรมองหน้าราเซน โกรธจนพูดไม่ออก นัยน์ตาที่จ้องมอง
ชายหนุ่มบอกชัดว่าโกรธสุดๆ ยิ่งเห็นประกายแวววาวพอกพองใจในดวงตา
ของราเซนก็ยิ่งโกรธ แต่ทำอะไรไม่ได้ นอกจากแหมปากบางแน่นเหมือน

เช่นทุกครั้ง

ราเซนยิ้มเยาะเมื่อเป็นผู้ชนะ ผลักอีกฝ่ายออกจากตัวเบาๆ หญิงสาวเซห่างออกไปนิด แต่โชตรวนเส้นทางที่ข้อเท้าทำให้ทรงตัวไม่อยู่ จึงหงายไปข้างหลัง ชายหนุ่มจึงรีบคว้าเอวกลับมาในอ้อมกอดอีกหน เสียงหัวเราะเยาะดังออกมาจากปากคนที่คว้าเอวบางไว้ได้ทันก่อนที่หญิงสาวจะล้มลง

“เพ็ญรู้ เธอเนี่ยเก่งเป็นบ้า ขนาดฉันผลักเธอออกไปแล้ว ยังหาวิธีมาให้กอดอีกจนได้ เก่งจริงๆ”

คนหน้าคะมำทั้งโกรธทั้งอาย ขึ้นเสียงแข็งใส่ “ปล่อย!”

ราเซนยกไหล่ยอมปล่อยแต่โดยดี “ฉันก็ไม่ได้อยากจะแตะต้องตัวเธอนักหรอก จำเอาไว้ด้วย มือฉันสะอาดเกินกว่าจะแตะต้องของเหม็นๆ แบบเธอ”

ติยากรกัดริมฝีปาก กำมือทั้งสองข้างจนแน่น ดวงตาลมโตถลึงมองหน้าอีกฝ่าย แค้นใจที่สุดกับคำพูดของ ราเซน อัลอาการ์

“เดี๋ยวรีนน่าจะเข้ามาบอกงานที่ต้องทำในวันนี้ ทำตัวให้มีประโยชน์ให้เหมาะสมกับราคาค่าตัวที่ฉันจ่ายให้เธอไป ทำตัวดีๆ บริการให้ถูกใจนายจ้างไม่แน่นะ ฉันอาจเพิ่มค่าตัวให้เธออีก เศษเงินเล็กน้อยของฉันเธอคงชอบดีไม่ดี ฉันอาจใจดีหาผู้ชายรวยๆ ให้เธอสักคน มีไว้เป็นของตัวเอง จะได้ไม่ต้องเที่ยวเอาตัวไปเร่ขายอีก ดีไหม”

ราเซนหันหลังก้าวเดินออกไปนอกกระโจมทันทีที่พูดจบ ทั้งคำพูดเสียงดลี้ให้คนฟังทั้งเจ็บทั้งอาย ยิ่งได้ยินประโยคสุดท้ายที่เขาพูด ติยากรยิ่งเจ็บลึกจนน้ำตาคลอ

ใช่ ราเซน อัลอาการ์ พูดถูกต้อง เขาจ่ายเงินเดือนล่วงหน้าให้เธอไปแล้วหกเดือนก่อนจะออกเดินทางมาจามาล แถมด้วยเงินโบนัสและอื่นๆ อีกอีกปาดะ รวมๆ กันแล้วเป็นเงินก้อนใหญ่ ขนาดที่คนอื่นเห็นแล้วยังตกใจว่าทำไมให้เงินค่าตอบแทนการไปอบรมสัมมนาต่างแดนมากมายขนาดนี้ ติยากรเจ็บใจ ถ้าเธอรู้สักนิดว่านี่เป็นแผนหลอกล่ออย่างหนึ่งให้เธอมาที่นี่

เธอคงไม่ตัดสินใจผิดๆ มาที่จามาลง่ายๆ มาให้เขาประณามเสียๆ หายๆ
 ทรมาณเธอเล่นโดยที่เธอไม่รู้เรื่องราวอะไรที่เขาพูดทั้งนั้น

ติยากรมองตามหลังผู้ชายที่เดินออกไปด้วยแววตาแค้นเคือง แต่
 ทำอะไรไม่ได้มากไปกว่าคิดแค้นอยู่ในใจ...คนใจร้ายใจดำ เกเลียดที่สุด
 ไปให้ไกลๆ แล้วไม่ต้องกลับเข้ามาเลย

ชายหนุ่มที่โดนไล่ไม่ให้กลับเข้ามาอีกไม่รู้ว่าตนเองเดินออกไปนอก
 กระจงมด้วยรอยยิ้ม คามิกที่ยืนอยู่ไม่ห่างนักสะกิดเรียกพี่ชายที่กำลัง
 สาละวณกับการสั่งงานให้ดูความแปลก

“พี่เคนห์ ฝนจะตกกลางทะเลทรายแล้วละมั้ง” คามิกบอกพี่ชาย

“ทำไม ฝนไม่ตกฤดูนี้”

“โน่นไง เจ้านายเราเดินยิ้มออกมาจากในกระจงม เห็นทุกที่ที่ต้อง
 พาดพิงกันให้ตายไปข้างหนึ่ง วันนี้อะแปลก สงสัยคุณติยากรคงถูกพาดพิง
 ไปแล้ว เจ้านายเราถึงได้อารมณ์ดีแบบนี้”

เคนห์ส่ายหน้ากับคำพูดของน้องชาย แต่เห็นเจ้านายเดินออกมาด้วย
 รอยยิ้มแบบนี้ ก็คงต้องเห็นด้วยกับน้องชายว่าเจ้านายคงเล่นงานคุณติยากร
 ไปแล้วถึงได้อารมณ์ดีขนาดนี้ นานมากแล้วที่เขาไม่เคยเห็นรอยยิ้มแบบนี้
 ของเจ้านายหนุ่ม สามสี่เดือนที่ผ่านมาคนของตระกูลอัลอาร์กัทั้งหมด
 ตกอยู่ในความเครียด ไม่แนบงที่สิ่งดีๆ อาจเกิดขึ้นตามมาหลังจากวันนี้

ตลอดเข้าจดยื่น งานที่หญิงสาวชาวไทยต้องทำคือทำความสะอาด
 กระจงมสองหลัง หลังแรกคือกระจงมที่พักของคนใจดำ และอีกหลังติยากร
 ไม่รู้ว่าของใคร แต่มันโอ้อ่าและใหญ่ไม่แพ้หลังแรก หญิงสาวรับรู้มาจากริน่า
 ว่าวันนี้จะมีแขกคนสำคัญมาหาราเซน ชายหนุ่มจึงสั่งให้มาจัดกระจงมหลังนี้
 ให้เรียบร้อย

“ใครจะมาคะป้า” ติยากรอดถามไม่ได้

“ซิดซาออล ราบิน ค่ะ เพื่อนสนิทของคุณราเซน”

ติยากรพยักหน้ารับรู้ เธอไม่รู้จักช็อคชาอาล ราบิน แม่แต่น้อย แต่ ถ้าเขาคบกับ ราเชน อัลอาการ์ จนเป็นเพื่อนสนิทกันได้ นิสัยก็คงไม่ต่างกันนัก จึงไม่สนใจอยากรู้อะไรอีก

“คุณลีน เดียวป่าทำเองค่ะ” ริน่าร้องบอกเมื่อเห็นหญิงสาวทำท่าจะเอาผ้าไปชุบน้ำ

“ไม่เป็นไรค่ะป่า ลีนทำได้”

“ไม่ได้ค่ะ ไม่ได้ เดียวใช้กลับ ไปนั่งพักเถอะค่ะ ป้าจัดการเองได้”

หลังจากนั้นติยากรก็พยายามช่วยริน่าปัดกวาด แต่ส่วนมากมักถูกไล่ให้ไปนั่งดูเฉยๆ จึงไม่ลำบากเท่าไรนัก เพียงแค่เก็บของเล็กๆ น้อยๆ ตามประสาคนไม่ชอบอยู่เฉย แต่ทั้งหมดนี้มีความสุขได้เทียบเท่ากับที่คนใจดำไม่กลับเข้ามาอีกเลยนับตั้งแต่ตอนเช้าที่เดินออกไป เธอตั้งใจที่ไม่ต้องทนเห็นหน้าผู้ชายใจดำคนนั้น นึกภาวนาในใจขอให้...

“เรียบร้อยไหม ริน่า” เสียงท้าวๆ ดังขึ้นหน้ากระโหลกก่อนคนตัวสูงใหญ่จะก้าวเดินเข้ามา และเริ่มใช้สายตากวาดมองสำรวจความเรียบร้อย

ติยากรหน้าหงิกเหมือนหน้าหนีทันที เธอน่าจะขอให้เร็วกว่านี้ จะได้ไม่ต้องเห็นหน้ากันอีก

ราเชนมองคนหน้าบึ้ง เมื่อสักครูเจ้าหล่อนยังป่าคะป้าขา แต่พอรู้ว่าเขาเข้ามาเท่านั้น หน้าหงิกหน้างอδυแล้วรกลุกตา ชัดใจจริงๆ “เสร็จหรือยัง ริน่า”

“เรียบร้อยแล้วค่ะ คุณราเชน”

“ดี ขึ้นพาทออกไปซะ เดียวแขกของฉันมาเจอเข้า จะพานกินข้าวไม่ลง ทำหน้าทำตาเบี้ยวๆ บุตๆ เป็นตัวชี้เหร' น่ารังเกียจ” พุดพลางพยักหน้าให้ ริน่าพาคคนหน้าตาเบี้ยวๆ บุตๆ ชี้เหร' น่ารังเกียจออกไป

ริน่ารีบพาติยากรออกไปตามคำสั่ง คนถูกพาทออกไปไม่รู้ตัวว่าตนเองเผลอค้อนขวับคนปากร้ายเข้าให้ และเมื่อลับหลังสองคนที่พากันเดินออกไป ราเชนที่มองตามหลังก็อมยิ้มกับอาการค้อนของหญิงสาว

ติยากรเดินตามรีน่ากลับที่พัก เสียงกรูกริ้งที่ซ้อเท้ายามก้าวเดิน เรียกสายตาของผู้ที่เพิ่งลงจากหลังม้าให้มองตามด้วยความสนใจ ยิ่งเห็น ตรวนทองเส้นหนาที่ติดตรึงบนซ้อเท้า คนจ้องมองถึงกับขมวดคิ้วด้วยความ สงสัย เหลียวมองตามจนร่างบอบบางเดินลับหายเข้าไปในกระโจม

“ราเชน ใคร? ที่เดินเข้ากระโจมหลังนั้นไป” ซิคซาออลเปิดฉากถาม ราเชนที่เดินเข้ามาหาพอดี

ราเชนมองตามสายตาคนที่เป้นทั้งพี่และเพื่อนสนิท รู้ทันทีว่าคนที่ ซิคซาออลถามถึงคือใคร “อะไรกัน เจอหน้าแทนที่จะทักทายกันก่อน กลับ ถามถึงคนอื่น”

ซิคซาออลหัวเราะ “ก็แปลกใจ ทุกทีนายไม่เคยพาผู้หญิงมาที่นี่ แล้ว ยิ่งถูกล่ามแบบนี้ด้วย ฉันก็แค่สงสัยเท่านั้น แล้วตกลงเป็นใครล่ะ”

“ก็แค่ผู้หญิงใจง่าย ชอบเงิน คนรวย ความสบาย ก็แค่นั้นแหละ” ชายหนุ่มตอบแบบไม่ใส่ใจนัก

“แต่สายนะ เห็นไกลๆ ยังสวย” ซิคซาออลบอกแล้วอมยิ้ม

“ก็จึ้งๆ แหละ สวยแต่รูป ข้างในเน่าเฟะ” คนตอบมีที่ทำฮึดฮัดเล็กๆ ยามเอ่ยถึงผู้หญิงที่ตนเองบอกว่าสวยแต่รูป

“ตกลงนายจะบอกฉันได้หรือยังว่าเป็นใคร”

ราเชนถอนใจเมื่อนึกถึงคนที่ต้องเอ่ยพาดพิง “ผู้หญิงที่เป็นต้นเหตุให้ จาமிनต้องมีสภาพแบบนี้” เสียงบอกเล่ามาจากคนฟังต้องเอือมมือมาตอบว่า ให้กำลังใจ

“จาமிนต้องพินแน่” ซิคซาออลพูดด้วยน้ำเสียงหนักแน่น

“และผู้หญิงคนนั้นต้องชดใช้” ราเชนยิ้มเหี้ยม ดวงตาแข็งกร้าวยาม หันหน้ากลับไปมองกระโจมหลังที่ซิคซาออลพูดถึงในตอนแรก

ซิคซาออลมองหน้าบุรุษที่เป็นเหมือนดังคนในครอบครัว ราเชนเป็น คนเข้าใจยาก บทจะดีก็ดีจนน่าใจหาย แต่บทจะร้ายก็ร้ายเกินกว่าที่ใครจะ คาดคิด ใครห้ามก็ไม่ฟัง ต้อรันมุทะลุ ทั้งยังเอาแต่ใจตัวเองเป็นที่ตั้ง ซิค

หนุ่มนี้กึ่งสารหญิงสาวคนนั้น ทำทางหนุ่มนี้มบอบบางอย่างนี้จะรับมือกับ
ราเชนได้อย่างไร

“อย่าพูดเรื่องเครียดเลยดีกว่า ชิคซาออลมาเยี่ยมทั้งที่ ต้องฉลองกัน
หน่อย ไปกินข้าวเถอะ ฉันสั่งของเด็ดๆ ไว้ให้นายด้วย”

เจ้าบ้านเปลี่ยนเรื่องชักชวนแขกคนพิเศษไปที่เรื่องอื่น แล้วก้าวเดิน
นำหน้าชิคซาออลไปยังกระโจมที่เตรียมไว้สำหรับงานเลี้ยงต้อนรับคืนนี้

“เรียกมากินด้วยกันสิ ฉันอยากรู้จัก”

ราเชนชะงักเล็กน้อย คิ้วหนาขมวดมุ่นลงโดยที่เจ้าตัวไม่ทันรู้สึกตัว
แต่ชิคซาออลสังเกตเห็น ก็แอบแปลกใจกับท่าทีหยุดชะงักของอีกฝ่าย

“อยากบอกนะว่า ชิคซาออล ราบิน สนใจผู้หญิงคนนั้น” ราเชนถาม
เสียงขุ่น รู้สึกไม่พอใจอยู่ลึกๆ

คนถูกถามไม่ตอบ ได้แต่หัวเราะ ยิ่งเมื่อมองหน้าคนถามก็ยิ่งแอบ
ชอบใจ และถามกลับด้วยน้ำเสียงราบเรียบเหมือนไม่ใช่สิ่งสำคัญ “ขอได้ไหม”

“ตามใจ” ผู้นำตระกูลอัลอาร์ตอบ ก่อนหันไปตะโกนสั่งเสียงดังลั่น
ทั้งที่อยู่ไม่ห่างกันนัก “คามิก นายพาผู้หญิงคนนั้นไปที่กระโจม ชิคซาออล
เขาขอ!”

ราเชนเดินลี้วไปทันทีเมื่อพูดจบ หัวใจเริ่มรู้สึกแปลกๆ เหมือนมีใคร
เอาอะไรมาทิ่มให้เจ็บแปลบอยู่ตลอดเวลา

ชิคซาออลยิ้ม สายหน้ากับการกระทำของราเชน ก่อนหันไปเอ่ยปาก
บอกคามิกที่ยืนยืนง “คามิก บอกคุณผู้หญิงคนนั้นว่าฉันขอเชิญมากินข้าว
ด้วย”

“ครับ ชิค” คามิกยิ้ม ถ้าเจ้านายของตนไม่โอวยวายอย่างชิคซาออล
ปานนี้คงมีผู้หญิงมารุมล้อมหน้าล้อมหลังให้พื้บพื้บเหมือนชิคหนุ่มที่หล่อ
ที่สุดแห่งจามาลแน่

“เคนน์ เจ้านายของนายคงเล่นงานผู้หญิงคนนั้นอย่าเผลอไปเลยใช่ไหม”
ชิคหนุ่มหล่อหันไปถามคนสนิทของราเชนที่เคยเห็นกันมาตั้งแต่เล็กแต่น้อย

เคนนี่ยิ้มรับ “ครับ คุณติยากรโดนไปเยอะ”

“ติยากร” ซิคซาอาลทวนชื่อซ้ำ รอยยิ้มแปลกตามุขขึ้นที่มุมปากของ
ซิคหนุ่มที่มีหน้าตาคมลั่น คล้ายมาดหมายอยากพิสูจน์อะไรบางอย่างที่ยัง
ไม่กระจ่างชัดเจนนักในตอนนี้อยู่